

निष्कृत नैमिविवाह.

भुवै जैन धर्मशास्त्रे.

अध्यायी प्रसिद्ध इत्यादि.

महादेव रामचंद्र जायसिंग बुकसेलर.

पुस्तकालय—अमदावाद.

प्रीति आशुती

पृष्ठ २०००

अध्यायी इत्यादि सर्व इत्यादि इत्यादि इत्यादि.

अमदावाद.

श्री. जयमंडल जयमंडली प्रिन्टींग प्रेस.

है. सयाजीराज इत्यादि.

—x—

संवत् १९५५ सन् १९०८

दिनांक १९५५.

(૨)

કેવળકૃત નેમવીવાહ.

બળરે રંગીલા લાલ, જોયાં તે ધર પુર માળીયાં હો લાલ,
જોઇ અતી ઊંચા અવાશરે રંગીલા લાલ. ફરતા તે ફરતા આવીયા
હો લાલ, આયુદ્ધશાળાની પાસરે રંગીલા લાલ, સર. ૪ આયુદ્ધ
રસાળ અનિ આપતી હો લાલ, રૂપ અનુપમ ધામરે રંગીલા લાલ
તાંહિ તે નેમજી બોલીયા હો લાલ. આ છે કોનો મુકામરે રંગીલા
લાલ, સર. ૫ અનુચર આવી ઉભા રહ્યા હો લાલ, જોડીને જી
ગતે હાથરે રંગીલા, લાલ આસન આપીને આપતુ હો લાલ, બેસા
ર્યા નેમી નાથનેરે રંગીલા લાલ સર. ૬ શંખ ને ચક્ર ગદા પડ્યાં
હો લાલ, તાંહિ તે નજર ગમરે રંગીલા લાલ ત્યારે તે નેમે પુ
છીયું હો લાલ, આ તે શું છે ભાગરે રંગીલા લાલ. સર ૭
ત્યારે સરખા તે સાથી બોલિયા હો લાલ, કશ્ન તમારો વીરરે
રંગીલા લાલ. તે સમો કો બળવી નહિ હો લાલ. જોરમાં મહા
જીજ્ઞાસરે રંગીલા લાલ, ઘાલે ના હામ કો બીજો વળી હો લાલ બાં
ધવા આ હુથીયારે રંગીલા લાલ સર. ૮ જીજ્ઞાસ તે સરખા જોઇ રહે
હો લાલ, કોઈ ના દે એનું નામરે રંગીલા લાલ, અવરધડી નવ
ઉપડે હો લાલ, કશ્નતણુ એ કામરે રંગીલા લાલ, સર. ૧૦ નેમજી
કે એમાં શું વડું હો લાલ, એનો ના કરીએ વાદરે રંગીલા લાલ,
ઝડપ ઉડીને ઝાલીયા હો લાલ, લેઇ કર્યા શંખ નાદરે રંગીલા
લાલ, સર. ૧૧ ચક્ર ઉપાડયું એક ચપટીએ હો લાલ ગદા ઉપાડી
જેમ ત્રાસરે રંગીલા લાલ, રમતાં તે રંગ ઊમંગમાં હો લાલ,
કેવલ હીધો ત્રાસરે રંગીલા લાલ. સર. ૧૨

॥ ઢાળ ૩ ॥ વીર કહે ગઉતમ મુણે, એ દેશી ધમકાર
થયો ધરણી વીચે થતાં શંખનો નાદરે; રમતાં તે રંગ ઊમંગમાં
કર્યા સમરથ સાદરે, ધમકા. ૧. દેક, સાગર નીર છાળે ચડયા ચ-
ડ્યાં જીજ્ઞાસને જોરરે, નરનારી લાગ્યાં નાસવા થયો શોર બકોરરે
ધ. ૨ ચક્ર ઉપાડે મેદની ચઢી ત્યાં ચક્રોળરે, ધનરે લાગ્યો ધણે
ગાજવા થયો દેશ કળાહોળરે. ધ. ૩ હુય હાથી લાગ્યા લાગવા
લાગ્યાં પાહાડરે; ધમારતો પડે ઉખડી, થરથર ધુજેછે ઝાડરે. ધ.

૪ હેંહા તે કારપુરમાં થયો, અતિ ઉતપાતરે; કૃષ્ણ કહે બળદે-
વને કોણ બળીયોછે જાતરે. ૫ શંખનો નાદજ કોમથકિ મુજ-
વિણ ન થાયરે, જખરો તે જુધો જગતમાં અવર કોણ કેવાયરે.
ધ. ૬ બળદેવ કે કૃષ્ણ બંધવા બખર કાઢો આવારે, નગરના
લોક નાસી જશે થશે ઉજડ આ ઠારે. ધ. ૭ કુશને આવિને
પુછીયું. ત્યારે દીઠા ત્યાં નેમરે; બાળુડા વેશે બંધવા આયુદ્ધ ઉ-
પાડયાં કેમરે. ધ. ૮ નવકુળ નાગ ડોલાવીયા, પલક એકે પાતા-
ળરે, બળ ક્યાંથી આવડુ બંધવા હજુછો તમે બાળરે. ધ. ૯
નેમ કહેછે કૃષ્ણને સાલજો વડા વીરરે; આતો બળ સાગરમાં
થકિ જેમ ગાગર નીરરે. ૧૦ કૃષ્ણએ મન વિચારીયું, નેમ લેશે
રાજરે અતળી બળ દીકુ આ સમે, તેથી કરું એક કાજરે. ૧૧
પરણાવું પ્રેમદા પાતળી, ત્યારે નેમ વશ થાયરે; કેવળ કેછે કૃષ્ણ
એ, કયો એ ઉપાયરે. ૧૨ ॥ ઢાળ ૪ ॥ રતનશીગુણ મીઠડારે
એ દેશી. કાને તેડાવી ગાપીયારે, કહે કુળની મેલી લાજ; રક્ષ-
મણી રાણી રાધિકારે, તમે જેમ રોમ કરી આજ. નારી મનાવે
નેમનેરે દેક. ૧ અપગત્તા આજ ચલાવોરે, કરી સ્ત્રીચરીતર ઠાડ;
ભોળવો મારા ભાઈનેરે. તમે પરણીઓ આઠ. ના. ૨ પુરૂષથી
પતળેરે, આતો તમારું છે કામ; આવડું બોલીને બુઝાવે, એને
કૃષ્ણ કહે છે વામ. ના. ૩ ગમે ત્યાં એને ફેરવીરે, વળી ફેરવી
સરોવર પાળ; વાંઠા કહિને વાતમાંરે, તમે દેજો દીયરને આજ.
ના. ૪ રમતમાં રાજી રાખીને, કરો નેમને રૂડો બોધ; બોલ બો-
લાવા મીઠડારે તેથી ચઢે નહિ કોધ. ના. ૫ ગાળી નાંખો ઘટધ-
ટીમારે, જેમ અગ્નિ આગળ વૃત. નેમને મુકાવો નેમનુરે, વળી
પરણ્યા કેરું વૃત. ના. ૬ મેણાં દઈને માનનીરે, તમે ચઢાવો અ-
કોર; પરણાવો જ્યારે પ્રેમદારે, ત્યારે ઓછુ થાશે જોર. ના. ૭
સત ભામા કહે સ્વામીજીરે, તમે ના ધરશો શોગ; કેવળ કહે છે
કાલનોરે, રાધીકાજીએ રાખ્યો જોગ. ના. ૮ ॥ ઢાળ ૫ ॥
રાગ ઉપર પ્રમાણે, ભામનીઓ ભેળી થઈરે, ગઈ નેમજી કેરી પાસ;

(૪)

કેવળકૃત નેમવીવાહ.

રૂઢેથી બોલ્યાં રાંધીકારે, અતિ આણી મન ઉલાસ, ભામનીઓ
એળી થઈરે. ટેક. ૧ નાવા ચાલો નેમજીરે, યજ્ઞી આજ અમારી
સાથ; એકલડાં અમે નહિ જઈએ, તમ વિના તે નેમીનાથ. ભા.
૨. સાથે સરોવર સંચર્યારે, નેમજી નાવા માટ; ભાભીએ લીધા
ભોજવીરે, તેનો તમે ન જાણ્યો ઠાઠ. ભા. ૩ નાતા નાતાં કૈક
નારીયોરે, નેમ ઉપર નાખે નીર; કૈક આવીને કામનીરે, ચાળા
કરીને નાંખે ચીર. ભા. ૪ કૈક તાણે તાંન ચુટલારે, તેમાં ઘણા
તાણે ગાલ; હલકે રહીને હુંશમાંરે, જેમ ખણાય નહીં ખાલ.
ભા. ૫ લેહંકા કરે કૈક હાથનેરે, નવી ખેલ; કૈક તે નારી નેમનેરે
ઝાડી ઉતારેછે મેલ. ભા. ૬ એક તે કાદવ નાંખતીરે, રૂડા મુખડે
કહીને રંગ; બીજી મારે પીચકારડીરે, નેમનગીન કેરે અંગ. ભા.
૭ વળતી બોલીએક વનીતારે, ચીત ચડાવીને રીસ; નેમ સંગાથે
બોલીનેરે. તમે સિદ્ધ દુખાવોછો સીશ. ભા. ૮ વાંઠા શું જાંણે
વાતમારે, શું જાંણે સામાનું મુખ; બોલીશું જાંણે આપડારે, અ-
નું ઉપડે નહીં મુખ. ભા. ૯ જાંબુવંતી જોધ બોલીયાંરે, લાવે
નારીઓ બે ચાર; માંનની મેણાં ન મારીએરે, નેમ નહીં નાદાર.
ભા. ૧૦ બોલ સાંખે નહીં તાહરોરે, એ નહીં નાનેર બાળ કાલે
લાવશે કામનીરે, તારે દેશે તુજને ગાળ. ભા. ૧૧ એકે એક બોલી
ગાપીઓરે, મોહ ચઢાવા એમ; કેવળ કે કર્યું એટલુરે, તોય બોલ્યા
નહીં નેમ. ભા. ૧૨ દુહા. જળક્રિડા કરી નારીયો, નિકળી
પુરની બહાર; સુંદરી ત્રઠ સોહામણ, બેઠી તેને ઠાર. ૧ તરતજે
શુભ છાંયડે, આસન કીધું એક બેસાસ્યા ત્યાં નેમને વાડો કરી
વિવેક. ૨ આઠ બેસી પ્રેમદા, ફરતો ધાલ્યો ઘેર; આસન ઉપર
આપતા વચ્ચે નેમ દિએર. ૩ અબળા ગોરી આચરી બીજી કરે
મુખ; પરણ્યા હોયદિએર તો કેવું માણે મુખ. ૪ આવા તો વાંઠા
ફરે તો બીજનો શો વાંક; પછશો લાવી પારકો, પરણે પિટ્યા
રાંક. ૫ ત્યારે બોલ્યા નેમજી. ભાભી ભાવતુ બોલ; વધતુ વેણ
ન ભાખીએ, મનમા આણી તોલ. ૬ લખમણાકે લેકો કરી, રીસ

નવ કરીએ આપ; પરણ્યા હો જો પ્રેમદા, તો શાંના મન સંતા-
પ. ૭ એણે કીધું એટલું; લાવી મનમાં લેહર; કેવળ કે પદમાં-
વતી, પુછે રૂડી પેર. ૮ ॥ ઢાળ ૬ પ્રેમે કે પદમાવતીજ, સાં-
લજો નેમ શુભણ હુશે દો હુકારડોજ; બોલ્યું કરો પ્રમાણ,
પ્રેમે કે પદમાવતીજ, સાંલજો નેમ શુભણ. ટેક. ૧ અજવાળો
કુળ આપણજ રાખો ઉઘાડાં દ્વાર. લાવો દ્યો સંસારનોજ પર
શી પાતળીયા નાર. પ્રે. સાં. ૨ પરણેલા સઉ પુરમાંજ, દીયર
કુંવારા કેવાય; વરવું દિશે વાલમાજ રાવ, તમે ઉમરાવ પ્રે.
સાં. ૩ કશ્ન સરખા ભુપતિજ કરે ચક્રવે રાજ; તેના વિર વાઢા
તમેજ, તેતો કુળને લાજ. પ્રે. સાં ૪ છોડ નહી નાના તણાજ.
મોઢા તણા તમે તંન; ખામી નહી કશી વાતનીજ, વિચારોને
બદન પ્રે. સાં. ૫ પીતરાઇ પડછા નાખશેજ વઢતાં કોઠક વાર;
માટે પરણો દીયરીયાજ, છેલછખીલડી નાર. પ્રે. સાં. ૬ કુંવારા
પુરૂષ તણોજ, પુરો નહી પતીયાર; કામની કો આવે નહીજ પાસે
યાર લગાર. પ્રે. સાં. ૭ અખળા વિના આદમીજ, અતી દુખી
ઓ થાય; કેવળ ક્યાં કરે વાતડીજ, મનમા રહ્યા તે મુંઝાય. પ્રે.

॥ દોહરો ॥ પદમાવતી પુછી રહી, મુકી મન અકોર; કે-
વળ કે હવે સાંલજો જાણુવતી તું જોર. ૧ ॥ ઢાળ ૭ ॥ તમ
શરીખો જગમાં કો નહીરે એ દેશી. પ્યારી વિના દુખ પામશેરે
એકલડાં અગાત, હો દીયર. જાણુવંતી કે જાણુશેરે આગળ નેમ
જ વાત, હો દીયર. પ્યારી વિના દુખ પામશેરે. આંકણી. ૧
રાંધી રસોઇ કોણ આપશેરે ટકે તમને નીત. હો દીયર. પીરસે
કોણ મુઠી પાટલોરે પુરી ધરીનેખીત, હો દીયર. ૨ વેહેલા મોઢા
કદી આવશેરે જઘને તમે ખહાર. હો. દીયર. આવતાં વેત કોણ
આપશેરે ઉતો કરવા આહાર, હો. દીયર. પ્યારી. તે ઉવેળા કવેળા
અન્ન પામશેરે વાળુ વહેલુ ન થાય, હો દીયર. પારકા લાથે
પ્રેમથીરે ધારયું ધારાઈ ન ખવાય, હો દીયર પ્યારી. ૪ ખાડ મો
જી ને અતિ ખાટકર તીખું કાચું કો દીશ; હો દીયર. કોને કેશે

(૬)

કેવળકૃત નેમવીવાહ.

વિના કામનીરે ચીત ચડાવીને રીસ, હો દીયર. પ્યારી. ૫ ભો-
જન મળે ન લાવતુરે કો દીન અમરીત પાક, હો દીયર તેમાં
નહી તકે જોઈતુરે સ્વાદે સુંદીર શાક, હો. દીયર પ્યારી ૬ કો દીન
આવા ખાખરાંરે કો દીન લાહો કુર, હો દીયર. નારી વિના નર
નેમજીરે તેવું જમવા જરૂર, હો દીયર. પ્યારી. ૭ કાટ કાઢીને વ-
ળી વાસણોરે કોણ રાખશે રૂંડે રંગ. હો દીયર. હુશ કરીને ઘણા
હૈતથીરે પાથરે કોણ પલંગ, હો દીયર. પ્યારી. ૮ શરીર સુખને
કારણેરે લાવો ભલેરી ભાંમ, હો દીયર હવે કહે રાણી રૂખમણીરે
શુણો કેવળના શામ, હો દીયર પ્યારી. ૯ ॥ ઢાળ ૯ ॥ હરી
ભજનવિના દુખ દરીઆ સંસારનો પાર ન આવે એ રાગ. હો.
દીયરીયા માનોને મતડે તે કહું માહરૂરે, રાણી રૂખમણી કહે
ચીત ખોલીને ચતુર નર મમારૂ આંકણી. જોખનીઆનો છે ભટકો
જેવો રંગ પતંગ સરખો ચટકો; તમે સુકીદઈ મનનો મટકોરે હો
દીયરીયા. ૧ લાખેણી પરણોને લાડી તેથી સુખડલાંચાશે દાહાડી
કેમ થઈ બેઠા છો અન્યયાડીરે. હો દી૦ ૨ પરણ્યા વિનાતો નહિ
ચાલે, શુભ મંદિરિયામાં કોણ મહાલે; નેમ દેખી તમને કોણ
ન્યાણેરે. હો૦ ૩ પ્રીતજ નહિ પ્યારી વિના કોણ આગળ જ-
ઈ કહેશો ખીના તમે બળસો અંતરમાં દીનારે હો૦ ૪ કોણહુશે
તમથી રીસાસે, કોણ વાટ જોઈ વળતી ખાશે; કોણ દેખીને રાજ
આશેરે, હો ૦ ૫ કોણ જશે સગાં ઘેર ગાવા, કોને મોકલશે રંબા
આવા; તમે છો વડામાં વીર ચાવારે. હો૦ ૬ નેમ ધારી બેઠા ધર્મ
ને તમે વાંઠા તે લંછન અમને ઝાઝું શુ કહીએ તમનેરે. હો૦
૭ તેથી પરણોને તમે પ્યારી, કહે કેવળ મનડે ચિચારી; વળી બો
લવા બેઠી ગંધારીરે. હો૦ ૮ ॥ ઢાળ ૮ ॥ દશી છઠી ઢાળની.
દાવો નહિ દીયરીયાજી, અમ ઉપર તો લગીર; હવે હુતો નહી
ફટિલ દાતણ લોટો નીચ. દાવો નહી દીયરીઆજી અમ ઉપર તો
લગીર. આંકણી. ૧ અચો તમારો આજથીજી, અમો ન વેડીએ
રેસ; દાવે ત્યાં ફરતા ફરોજી, પડ્યોછે આખો દેશ. હો૦ અ૦ ૨

ગમે તો લાવો ગારડીજી, ગમે તો ગાસાંઈ થાઓ; ગમે રહેા આ ગામમાંજી, નહી તો ગમે ત્યાં જાઓ. દા૦ આ૦ ૩ વાંઠા સગે વાતડીજી નહી ક્યૌ નો ધર્મ; અમારે અખળાને વળીજી. એ છે મોટો મર્મ, દા૦ અ૦ ૪ વાંઠાના વિશ્વાસમાંજી, જાય ભલેરો ભાર; મોટે પરણી આવજોજી, નેમ અમારે દ્વાર. દા૦ અ૦ ૫ એમ કૌ કે નારીયોજી, કરનારી વડેરી વાત; પરણી થાય પોતા તણીજી. નિત્રે નેમીનાથ દા૦ અ૦ ૬ ઝાઝુ કહુતો જાદવાજી પાર ન પામુ આજ ; છેલી શિખામણ માહરીજી, માનોને મહારાજ. દા૦ અ૦ ૭ એ ચારતો રહી લાવવીજી. પણ લાવો નારીએક; એમાં નહી થાય છુટકોજી, નેમનગીનજી નેક. દા૦ અ૦ ૮ હા કહો હૈયુ સુઝીનેજી, પરણ્યામાં છે લાવ; કહુ છુ તે માનો ખરજી, દાખવો આજનો દાવ. દા૦ અ૦ ૯ હુતો કહુ તમ કારણેજી, વળી વાર મવાર; પરણો તો ઘણુ પાવરજી, છેડા આ ઉચાર. દા૦ અ૦ ૧૦

દોહરા. ગંધારી કહી એટલું, થાકી તેણે ઠાંમ; કેવળ કેછે માહરા, તોય ન બોલ્યા સાંમ. ૨ સતભામા તો સજ થઈ, બોલે કંઠણ વચન; તેતો સરવે સાંભળો, કેવળ ધરીને મન. ૨ ॥ ઢાળ ૧૦ ॥ પરનારીની પ્રીત ભવોભવ છડીએ લલનાં. એ દેશી. સીદને એવડું બોલ્યા સૈચર રેને છાંનડી લલનાં, પરણ્યા તણી તો વાત નથી કાંઈ નાંનડી લલનાં બળીયા હુશે બળવંત અંત આજ આવીયોં લલનાં, ભાલીઓ કેરો બોલ એકે નવી ભાવીઓ લલનાં. ૨ કાચર પુરૂષ નેમ પરણે શુ તે પદમણી લલનાં, સમરથ કેરે કામ જેને હુશ હૈએ ઘણી લલનાં. ૩ નારી તણા નહી બેલ નારી હસ્તી તુલ્યછે લલનાં, જેને તે હોશે તે હામ તેને મન શુલ્યછે લલનાં. ૪ નારી માગે વળી વસ્ત્ર ઉત્તમ એંચલ આપતાં લલનાં, આપે નહી બે નાવ રામા રહે કોપતાં લલના. ૫ નારી માગે ઘણા ધાટ હાટક કેરારે વડા લલના, મહી અમુલક નંગ હીરા અતીરે જડયાં લલના. ૬ નારી માગે નીત નીત નવીન બુદ્ધી જાતનાં લલનાં, તે કેમ નેમથી થાય પુરાં ભાત ભાતનાં લલનાં. ૭ કરે શુ

(૮)

કેવળકૃત નેમવીવાહ.

નેમ સીપાત પોપણ પુર નારનુ લલનાં, હામ વાળાનુ છે કામ
વળી નર ઉદારનુ લલનાં. નેમજી નિશ્ચે નાદાર ખરચ તેતો શું
કરે લલનાં કેવળ દાસના સ્યાંમ છોતે વાંઢાજ કરે લલનાં. ૯

દાહરે વીધવીધ વામા માગશે, તેથી કેમ અપાય; માટે કેશે
નેમજી પરણ્યા કેરી નાય. ૧૧ ઢાળ ૧૨ ૥ સમુદ્રવીજ્ય કુળ અ-
દલોરે, સાંમળીયાજી એ રાગ, રમણીક બોલ્યાં રાધીકારે, રંગ
રાખોજી; જાણ્યું મેંતો જરૂર મુખડે ભાખોજી, નારો લાવે
નર નેમજીરે. રંગ રાખોજી. સમનેજી શુભ ઉર મુખડે ભા-
ખોજી. ૧ ચીંત્યા મુકી દઈ ચીતનીરે, રંગ રાખોજી; પરણે
રૂડી પેર, મુખડે ભાખોજી, પુર કરીશુ બેઉનુંરે રંગ રાખોજી
અમે અમારે ઘેર, મુખડે ભાખોજી. ૨ બત્રી સહસ્રને આઠ
છેરે, રંગ રાખોજી; કાનજી કેરી નાર મુખડે ભાખોજી તેમાં
તે એક તમારીનોરે, રંગ રાખોજી; ગણે નહાં કાંઈ ભાર મુખડે
ભાખોજી. ૩ ખાવો પીઆને કરો ખુખીઆરે, રંગ રાખોજી ખ-
રચો જોતા દામ; મુખડે ભાખોજી, પરણીને રૂડી પ્રેમદારે, રંગ
રાખોજી; રહો અમારે ધામ, મુખડે ભાખોજી. ૪ ૥ ઢાળ ૧૨ ૥
રાગ ઉપર મુજબ. ત્યારે તે બોલ્યા નેમજીરે નહી માનુજી ભા-
લી સુણે વાત નથી કાંઈ જાનુજી; નારો લાવ્યા નર તેહનેરે ન-
હી માનુજી, સૂખ નહી એક સાત નથી કાંઈ જાનુજી. ૧ રામજી
દુખ પામ્યા ધણુરે નહી માનુજી. નારી કેરે કાજ નથી કાંઈ જા-
નુજી; રાવણ રોગ્યો નારીએરે નહી માનુજી, ગઢ લંકાનો માહા-
રાજ નથી કાંઈ જાનુજી. ૨ દંપતી કેરે કારણુરે નહિ માનુજી,
કૌરવ ફોજ કટાઈ નથી કાંઈ જાનુજી; પાંડવ દુખ પામ્યા વળીરે
નહિ માનુજી, તે પણ તેની લઢાઈ નથી કાંઈ જાનુજી. ૩ એ બીન
બીજ દાખલારે નહિ માનુજી, છે શાસ્ત્રોની મધ્ય નથી કાંઈ જા-
નુજી; વાર વધે વિસ્તારતાંરે નહિ માનુજી, ભાલી ભાળો સઘ
નથી કાંઈ જાનુજી. ૪ સૂખ નહિ નારી વિશેરે નહિ માનુજી, ના-
રી દુખ ધણુ નથી કાંઈ જાનુજી; નીચમાં નીચ નારી કહીરે ન-

હિ માનુષ, નિશ્ચે નરકની ખાણ નથી કાંઈ છાંતુછ. ૫
 દુહા. રાધાજી કે નેમને, બોલ્યા એ શુ બોલ; નારી સૂખની
 રેલડી, કોણ નારીની તોલ. ૧ નારી ખાણ નગીનની, ભાભેનિકે
 નહિ ભુલ્ય; તમ સરખા તે નીપજે, તેથી રતન અમુલ્ય ૨ તે
 સુણતાં શરમાઈને, હશીયા નેમ કુમાર; નિચિ નજરે ન્યાળીને
 કર્યો નહિ ઉચાર. ૩ હસતાં દેખી હશી પડયો, શામા કેરો સાથ
 માન્ય માન્ય સુખ કહી, તાળી લીલી હાથ ૪ વધાઈ મોકલી
 વેગશુ, હુશ ધરીને મન; વળતી નેમને નારીઓ, આવ્યાં આપ
 ભોવન. ૫ ॥ ઢાળ ૧૩ ॥ રતનશ્રી ગુણ મીડડારે. એ દશી
 વધાઈ ચાલી વેગશુરે દ્વારમતી તે માંય; નેમ તે વિવાહ માની-
 ચારે તેવું જોણ્યુ સર્વે ત્યાંય વધાઈ ચાલી વેગશુરે, આંકણી ક-
 સ્ત્રએ કાને સાંભળીરે, નેમ વિવાહની વાત; સોના ટકો સહજ
 આપીઓરે. ૩૬ થઈ રળીયાત. ૨ રંગ ઉમંગ અંગમાંરે વાધ્યો
 સુવાદે માય રાજ થયા સૂણી વાતડીરે, નેમ તણા પીતાય ૫.
 ૩ કસ્ત્ર કહે અની કોડથીરે, બળોઆ વીર બળદેવ; નારી લાવવી
 નેમનેરે, આપણે જો તતખેવ. ૫. ૪ કન્યા તો જોએ કુટડીરે, ની-
 પુણ ગુણ નીધાન; ઊંચા કુળની લાવવીરે, ૩૫ રંભા સમાન ૫.
 ૫ બળદેવ બંધવ બોલીઓરે, સુણો વીર વિવેક નગરમાં નીરખી
 આપણેરે, કન્યા કુવરી. એક. ૫. ૬ ઉગરસેન ઘેર બેટડીરે ૩૫
 અનુપમ સાર જુગતે જોડુછે નેમનુંરે. નામે રાજુલ નાર ૫ ૭
 કાન કહેછે કામનારે, સુણી કરોછો વાત કોઈને સુખડે સાંભળીરે
 તમે ભાળી કોછો ભાત. ૫. ૮ દુહા. બળદેવ કેછે કશ્મિને, મે
 તો નજરે જોઈ એવી બીજી ભાભેનિ ભુતળમાં નહિ કોઈ. ૧૮
 ૩૫ રતિની તુલ્યછે ગુણનીતી ભંડાર; ચતુર ચચળ ચીતમાં,
 લક્ષણ વીસને ખાર. ૧૯ શાસ્ત્ર ભણેલી સુંદરી નહિ ખાંપણ કે
 ખોડ; ઊંચા કુળની એ વળી. નેમ નગિનની જોડ. ૨૦ વચન
 સાંભળી વીરનાં, કૃણ કરવા કામ; કેવળ કે ત્યાંથી ગયા ઉગર
 સેનને ધામ. ૨૧ ॥ ઢાળ ૧૪ ॥ હલકે આવીરે સાંડણી, એ

(૧૦)

કેવળકૃત નેમવીવાહ.

દશી ધનરે ધડીરે દીન આજને, કહે ઉગરસેન રાય; કશ્મ આ-
વ્યારે મુજ આંગણે, ચાલી પોતાને પાય ધનરે ધડી દીન આજ-
ને આંકણી. ૧ સીંહાસન આપ્યુરે એસવા આખ્યાં ફેરફાર પાન;
વાયુ ઢાળેરે વળી બેગથી, દધને આદરમાન. ધનરે. ૨ ઉગર તે
સેન એમ આચરે, કેમ એકલડા નાથ; રથ કે ઘોડુરે નથી પાલ
ખી નથી અનુચર સાથ; ધનરે. ૩ પાવન કીધુરે તમે. માહાડ
આવી આંગણે આજ; અમ સરખુરે કાંઈ કીજીએ, હોય કરવાનું
કાજ ધનરે. ૪ કશ્મ કહેરે અમે આવીઆ, કરવા વેવઈશાળ; અ-
મારો તે નેમ નગીતો, તમારી રાજુલ બાળ, ધનરે ૫ જુગતે
જોડુ એ સાંભળી, આવ્યો તમારે ધાંમ; સગાઈ કરોને રાજે નેમ-
ની એછે અમારે કામ. ધનરે ૬ ઉગર તે સેન એમ આચર્યા
ધન્ય માહારો અવતાર; તનીયા તે રાજુલ માહરી, પાંમે નેમ
સરથાર. ધનરે ૭ શ્રીફળ આપ્યુરે શ્રી કશ્મને, બોલી વિવાના
બોલ; સગાઈ કરીરે રાજુલ નેમની; ત્યારે વાગ્યાં ત્યાં ઢોલ ધન
રે. ૮ કશ્મજી કે છેરે કોડથી સાંભળો ઉગર રાય લગન લેવું છે
કુકડુ જેથી વહેલું પરણાય. ધનરે ૯ સુણો જોશીડા તેડાવીઆ
જોવા શુભ લગન; લગન લખીને આપ્યું બ્રાહ્મણે જે દીન નહિ
વિધન. ધનરે. ૧૦ ઉગર તે સેન કહે માહારે ખાડુ ખટે ના ઘેર
જન જખરી લેઈ આવજો પછાવા રૂટેરી પેર, ધનરે. ૧૧ કળુલ
કરીને કશ્મ ઉઘા બેઠા મેનાની માંય રંગ વાઘ્યારે રંગમેહેલમાં
કેવળ કેછે ત્યાંય. ધનરે, ૧૨ દુહો. શ્રાવણ શુકલ પંચમી માં
હીજ મંગળવાર લગન લેઈ તે દીનનું આવ્યા કૃષ્ણ દુવાર. ૨૨
॥ ઢાળ ૧૫ ॥ આખા હૃદયની દશી મેનો ઉતારી કર્યો વી
દાય કૃષ્ણ મનમાં જુરખ ન માય કહે કરી નેમ સગાઈ તેની
ચાલી ત્યાં તે વધાઈ ૧ ઉગસેનને ઘેરજ બેટી નામે રાજુલ ગુ-
જુતી પેટી તે કન્યાને વર છે નેમ મળ્યું જોડું જોડતું જેમ.
૨ સુણી ખુશી થયો સૌ સાથ; નેમ વિવાહ કેરી વાત રાય સં-
મુદવીન્ય ધર આગે, રાગ રાગનાં, વાજ વાગે. ૩ ગાય માનની

મગળ ગીત, આણી મનડે અતા પ્રીત; લગન દીન રહ્યા છે ન-
 છક, ઠાઠ જમારા માંડયો ઠીક. ૪ કંકોતરીઓ લખાવી અપાર,
 માંહી કેસર છાંટી સાર; તેતો મોકલી દેશોરે દેશ. કેકવહેલા; તે-
 ડાવ્યા નરેસ. ૫ નિત ગાવાનો કર્યો ઠરાવ, જેથી નેમને પોકે લાવ;
 વેંચે ખારેક ખોખા ભરી, તેમાં કોફળ વેંચે હરી. ૬ પુરૂષાને ઉપર
 પાન, ભાટ આઠણુને દે દાન; બીજી સામગ્રી થાય અપાર, વેગે
 વીવા તણી નિરધાર. ૭ આતો અહિ સરવ કહેવાય ઉગરસેન-
 ધરે શું થાય; તમે સાંભળો હવે તેહ, કહે કેવળ ધરીને નેહ.

॥ ઢાળ ૧૬ ॥ રતનશી ગુણ મીઠડારે, એ દેશી. ઉગર-
 સેનને આંગણેરે, માંડી કામા ગણેશ; સામગરી સજે સૂખથીરે,
 વીવા તણી વીશેષ; ઉગરસેનને આંગણેરે, આંકણી. ૧ વાજાં વાગે
 રૂડા રાગનારે, દીનમાં ચારે વાર; નોખત ગડગડે નેકનીરે, પોળ
 તણી તે બહાર. ઉગર. ૨ વડીઓ મુકે વામા વેગથીરે, મુખડે મં-
 ખળ ગામ; વીધ વણે પાપડારે ચીત ચતુરા દમ. ઉગર. ૩ સેવે
 વણેમૂત તાંતણારે, આણી અતી ઉમંગ; લીલી પીળી ધોળી રા-
 તડીરે; તે રીતે મહી રંગ. ઉગર. ૪ સીધાં તે સરવે સજ કર્યારે,
 સુધારી અનાજ; કંદોઇ તેડયા કોડથીરે, જાદવ જાનની કાજ. ઉ-
 ગર. ૫ ગાવા આવે ગોરી તેહનેરે, બેસવા મસરૂ મોદ; ખારેકો
 આપી ખોખલેરે, ભરાવે ભારે ગોદ. ઉગર. ૬ રાજીલ કેરી મા-
 વડીરે, ગાનારીઓને નીત; માન આપે મોટ મનથીરે, પુરી ધરીને
 પ્રીત. ઉગર. ૭ માડવાનો વળી માંડીઓરે, કરવા અતી આરભ
 કારીગરી કરે કારીગરોરે કોચે કમાનો સ્થાંભ. ઉગર. ૮ ચકોર ચિ-
 તારા ચીતરેરે, છખીઓ નવરંગ સાંગ; કેવળ કહે એમ માંડવોરે
 તતથીરે થાય તૈયાર. ઉગર. ૯ દાહરા. માંડવડા ચીતરાય છે,
 શાસ્ત્ર સુરી પ્રકાશ; આગળ કહીશ હુ એહનો, અથ ઇતિ ઇતી
 હાસ. ૧૩ વાજાં વાગે આંગણે, ગોરી ગીતજગાય; તે દેખી રા
 જેમતી. મનડામાં મકલાય. ૨૪ રાજીલ હવે રાજી થઈ કેવો કરે
 વિચાર; તેતો સરવે સાંભળો, કેવળ કહુ આ ઠાર. ૨૫

(૧૨)

કેવળકૃત નેમવીવાહ.

॥ ઢાળ ૧૭ ॥ દેશી છઠી ઢાળની, રાજુલ તો રૂઢીઆ વી-
સેજ કરે વડેરા વિચાર મન ગમતુ મલ્યુ સાસરજી મુજને નગરી
મોજર; રાજુલ તો રૂઢીઆ વિશેજ, કરે વડેરા વિચાર. આંકણી
૧ પુરવ પુન્યજ મેં ધણાંજ કીધાં હશેજ અનંત, તેનાં કૃણ ઉઠે
થઈજ મળીઆ મુને લગવંત. રા કરે. ૨ કાને જેવો સાંભલેજ
તેવો પામી હુ નાથ. અવનવુ મુખ બહુ ભોગવુંજ પરણી સા-
થ. રા. કરે. ૩ વર પાપી વરણાગીઆજ નીરમળ નેકી નેમ, જુ-
ગતે જોડુ માહરજી એ હીરને હુ હેમ. રા. કરે. ૪ જેઠ જાદુ ક
શ્રી મલ્યાજ સમુદ્ર વીજ્ય શશૂર, સુવાદે જાયા તણોજ આનંદ મારે
છેર. રા. કરે. ૫ વરતારી વડા તણોજ મુજને મલ્યો પરીવાર.
રીધી અને સીધી વળીજ તેને અપરંમ પાર રા. કરે. ૬ રાજ કરે
અહુ દેશનાંજ કૃષ્ણ રૂડી પેર, ધન અવતાર માહરોજ વીવા તેને
છેર. રા કરે. ૭ કસુર નહીં કેા વાતનીજ માહરે મન લગીર, ઇ
આવર આવી મળ્યોજ, ગુણ સાગર ગંભીર. રા. કરે. ૮ પરણીને
પીએરમાંજ આવું નહીં દીન એક, સામરે સૂખ હુ ભોગવુંજ વા-
લપ રાખી વિશેક રા. કરે. ૯ માનીતી કરી થાપસંજ નેમ નગી-
નજ નાવ; માગીશ તેનો આપશેજ તેનો તનમાં લાવ રા કરે.
૧૦ માયા તો મા વાતનીજ રહેજે અખ્યાતી એમ, હવે તો હડે
ચોટીઓજ વાતળીઆનો પ્રેમ. રા. કરે. કેવળ કે એ કલ્પનાજ
રાજુલે કરી અત્ર વળતી મન મકલઈતજ લખવા બેઠી પત્ર રા.
કરે. ૧૨ ॥ ઢાળ ૧૮ ॥ ગોકુળ વેહલા પધારજેરે. એ રાગ સ-
વસ્વતી શુભ સ્થાનતોરે, સેહર દ્વારીકાં ધામ હોલાલ. તેમાં વસો
વડા તમેરે, નીરમળ નેમજ નામ હો લાલ. વાલમ વેહલા પધા-
રજેરે, આંકણા. ૧ કુવારે અંતે પુરથીરે કુવારી લખીતંગ હો લા-
લ. ઉગરસેન રાયની બેટીરે રાજુલ અંગ ઉમંગ હો લાલ વા-
લમ. ૨ વંદા વાંચજે માહરીરે; હોતે જોડી કહુ હાથ હો લાલ.
અત્રે ખુસીમાં હું ખરીરે સાતસેં શેયરો સાથ હો લાલ, વાલમ
૩ તમ કુંસળનોકંથજરે લખજે જરૂર જવાબ હો લાલ. વીગતે

વાંચી ૫૮ માહરોરે, બીજો પાઠવજો આપ હો લાલ. ૪ વાલાં તમ
શું વીવા કર્યોરે, ત્યારે વાધ્યાં બહુ સુખ હો લાલ. નામ જાણતાં
નાથજીરે મનમાં વરશ્યાં પીયુ સુખ હો લાલ. વાલમ. ૫ માને
આપ તો માહરોરે. મુખડે ઝાઝું મકલાય હો લાલ. આખા ગા-
મની ગોરીયોરે. ગુણ તમારા ગાય હો લાલ. વાલમ. ૬ કીરતી
સાંભળી તમતણીરે, માફ ચલેછે ચીત હો લાલ. જેમ જેમ જાયછે
દાહાડલારે, તેમ તેમ વધેછે પ્રીત હો લાલ. વાલમ. ૭ મનડું લા-
ગ્યુ છે માહરોરે તમશું નેમ નગીન હો લાલ; જંપ વળે નહાં જ-
મમાંરે, જાય દાહડા દીન હો લાલ. વાલમ. ૮ હેત તણા હેયા
વિશેરે થાય અતી ઉચાર. હો લાલ. વૈભવ વડેરા માંડવારે, ઘડું
ઘડમાં હું ઘાટ હો લાલ. ૯ પરણી આવીને પાધરીયે, કરું કોડે
વિલાસ. હો લાલ. પેહરી આઢીને પેઉછરે, કરું તમારી પાસ.
હો લાલ. વાલમ. ૧૦ લાડ કરીસ તમ કને, રેજેતુ માગીસ જર-
ર. હો લાલ. વાતો કરીશ વેગથીરે, ત્યારે ઠરે મુજ ઉર હો લાલ.
વાલમ. ૧૧ સુખના સાગર સામજીરે પુરી કરો એ આશ હો
લાલ. જન જખરી લઈ આવજોરે કહેછે કેવળ દાસ. હો લાલ.
વાલમ. ૧૨ દુહા. કાગળ લખીને આપીઓ, દાસી કર મોઝાર;
જઘને સુખજે સામાને, કેછે રાજુલ નાર. ૨૬ એકલી અહિથી
ચાલજે, કરીશ નહી સંગાથ; ઝટપટ જઘને આપજે, નેમજી કેરે
હાથ. ૨૭ વળતાં કાગળ લાવજે, જરૂર આનો જવાબ મુખડે કેજે
એટલુ, રાજુલ કરે સંતાપ ૨૮ દાશી ગઘ તે દોડતી, નેમજી કેરી
પાસ; કાગળ મુક્યો કર વિષે, આણી મન ઉલાસ. ૨૯ વેગે વાં-
ચી જોધને, કર્યો મન વિચાર; નેમું કરે નહિ છુટકો, લખ્યા વિના
નિરધાર. ૩૦ ॥ દાળ ૧૯ ॥ પરનારીની પ્રીત, ભવો ભવ છંડી-
એ લલનાં. સવસ્તી શુભ સંસ્થાન, કુંવાર અંત્યે પુરતો લલનાં;
વસે ત્યાં રાજુલ નાર, આશા એને ઉરતો લલનાં ૧ લખે છે ને-
મનગીન, પત્ર વાંચી તમ તણા લલનાં; તેમાં તમે તો લખેલ,
અરવ નારીરે ધણા લલનાં. ૨ તેડું તે લખવું આજ, તમારે ઘટે

નહિ લલનાં; લખ્યું હશે જે લીલાટ, તે તો સૌ થશે સહી લલ-
નાં. ૩ પાણીજ પેલાં પાંજર. કદી ન ઉતરીએ લલનાં; પરણ્યા-
જ પહેલો વિલાસ, નારી નવ ધારીએ લલનાં. ૪ વિચારયું ત્રથારે
જાય, પાછું પેસે મુખમાં લલનાં; તેથી તે છંડી નાર રહ્યા રૂઝ
મુખમાં લલનાં. ૫ આડી હોય જે રાત, વાતો તે ન કીજીએ લ-
લનાં; એક અરીહત દેવ, તેનું નામ લીજીએ લલનાં. ૬ વીધ વીધ
પાળી ધર્મ, કર્મ બાંધ છોડવો લલનાં; પડે જે સંકટ તોય, ટેક
નવ તોડવો લલનાં. ૭ સુક્ષ્મ બાદર જવ, ચાલો તેને જાળવી લ-
લનાં; દયા દીલમાં અથાગ, પ્રીત રાખી પાળવી લલનાં. ૮ એછે
સરવમાં સાર, દાસ્તી એની દાખવો લલનાં; મુકી ઘો મનનો મોહ,
ઝાઝો નવ રાખવો લલનાં. ૯ ફીકર કરજો ફેક, વરધે વેહેલા
આવસું લલનાં; કેછે કેવળના શામ, જન રૂડી લાવસું લલનાં. ૧૦
દુહા. નેમે લખીને આપીઓ, દાસીને તે જવાબ; શામા પટ
લેઈ સંચરી, એકલી આપો આપ. ૩૨ જઈને ઝડપ તે મુકીયો,
રાજીલ કેરે હાથ; હુશે લેઈને ચાંપીયો, કાગળ રૂદીયા સાથ. ૩૨
વળતી વાંચી જોઈને, સમજી સરવે મન; દાસીને કે કંથડે, કીધાં
શાં જ વચન. ૩૩ દાસી કે નથી બોલીઆ નક્કી છે એ સરત; વાં-
ચી ને લખી આપીયો, કાગળ મુજને તરત. ૩૪ રાજીલ વાત રહી
હુવે, મંડપ થયો તૈયાર. રચના તે કેવી રચી, તેનો કહું વિસ્તાર. ૩૫
પાટાળ ૨૦ ૥ મી. રાગ ઓખાહરણની દેશી. મંડપ રચના રચી
છે સારી, દેવ સરખા જીવે ધારી ધારી; આરસપાણી બાંધી છે
કોર, માંહી પાથર્યો કાચ બીલોર. ૧ હાંડી તખતા અને ઝમરખ,
જોતાં મહી જણાયજ મુખ; સ્થંભ કોચીને ઘાલ્યા છે મણી, તેથી
શાભા તે સૂર્યની બણી. ૨ દ્વાર કમાનો સામારે સામી. ચીત્ર જો-
તાં તે નહી કશી ખામી; મહી ચીતરયા પંડીત લણતા, મહી ના-
ણાવટી નાણું ગણતા. ૩ કૈક ચીતરયા દેશ નરેશ તેમાં ફેર નહી
લવલેશ; મહી ચીતરયાં ઇંદ્ર ઇંદ્રાણી, જાણે વદસે મધુરી તે વાણી.
૪ મહી ગાંધવ ચીતરયા સાર, જાણે કરસો તે મુખ ઉચાર; મહી

ચીતરચા બાજતા મદ્ધ, એક એકનું જળરૂં બળ. ૫ મહી ચીતરચા હસ્તીને ઘોડા, સામા સામી બબેના જોડા; ઉપર બેઠા અનામાં અસ્વાર, જોતાં જણાય મહા જીજ્ઞાસુ. ૬ મહી છખીઓ સિંહ વી-કરાળ, જળ દેશે તે ત્યાંથી ફાળ; મહી ચીતરચા પરવત પાડાડ, ઝાઝાં ચીતરચાં તેમાં ઝાડ. ૭ સાગ સીસવ મુખડ સારી, આસો પાલવ ચીતરચાં ધારી; આંબે કેરીઓ લટકે ઝાઝી, જાંબુ જાંબુડે રહ્યાં બાઝી. ૮ તેની વનસ્પતિ ભાર અઢાર; મહી પંખી તણે નહી પાર; મહી પોપટ મેંનાંને સૂડા, બેઠા પાજરે બોલે રૂડા મહી ચાતક ચીત ચકોર મહી કાઢયા કળાએલ મોર; મહી કોયલ અંબને ડાળે, જાણે બોલશે રાગ રૂપાળે. ૧૦ તેવાં ચીત્ર પંખીનાં સાર તેની સંખ્યા તણે નહી પાર; મહી ચીતરચા ચંદને સુર, તેથી શોભા બની ભરપુર. ૧૧ જુદી જાતનાં કેવાય જેહ. ચીત્ર કહાડયાં છે સરવે તેહ; મહી મોતીલતાવો લેકે, મહી કુવારા અતર બેકે. ૧૨ જળ હળ તે ઝળકે જોત, જાણે ઉદે થયાજ ઉઘાત; મહી રૂડા ભચ્ચા છે રંગ, જોતાં માંડવો થાય ઉમંગ. ૧૩ ભીંતો સોના રૂપાની રસે-લી, જાણે શોભા તે સુર્યની મેલી; આતો ઉગરશેન અવાસ, કહે માંડવો કેવળદાસ. ૧૪

દુહા. એ રીતે અહીં માંડવો રચીઓ રૂડી પેર; ધામ ધુમ ધમકી રહી, ઉગરસેનને ઘેર. ૩૬ આનંદ આછવ થાયછે, માંડવ કે રી માંય; છગન કે શુ નીપજે હવે કૃષ્ણને ત્યાંય. ૩૭ ॥દાળરશા રાતો ઘોડા રણ પાખરીઓ, શ્રેન ધર્યો સણગાર જોતે. એ દેશી શોભાવી દીધાંછે સરવે, રંગી રૂડાં ધામ જોતે; તેજસ્વી તો દીસે તેમાં, મીનાકારી કામ જોતે. ૧ જાંડવડાની રચના કેતાં, પામુ ન હીં હુ પાર જોતે; ઇંદ્રાસનથી અદકી શોભા, બનીછે તે ઠાર જોતે. ૨ નીત્યે નવલા નવલી તેમાં, નટા રંગો થાય જોતે; આગણાં આગળ બેસી પુરની, નારીઓ નેમતે ગાય જોતે. ૩ દેશે તે દેશ ના આવી પોકયા, જોતે જવા રાજ જોતે; શેનાપતી આવ્યા સાથે ઠંકા દેતા ઝાઝા જોતે. ૪ સગાંને સંબંધી આવ્યાં, અતી અલંકાર

જેને; એક એકને આદર દઈને, કૃષ્ણ ઉતારે જોને. ૫ ઝાઝા મદ
ને જમવા સૌને, બળદેવણ બોલાવે જોને; તે દેખીને શેહેરના
સજ્જન, રૂઢીએ રાણ થાવે જોને. ૬ નર નારી તે સરખે સરખાં,
મળી કરે વાતો જોને; જરૂર જમણુ જાંને સરવે, મુકવી નથી
આતો જોને. ૭ કોઈ કહેછે બગીએ બેરી, આપણુ જમણુ જોડે
જોને; કોઈ કહેછે રથમાં આપણુ, ગાણાં જમણુ કોડે જોને. કોઈક
વહુઅરો મરીઆદામાં કેછે કંથને છાને જોને; રજા આપો રાણ
થઈને, મહારે જાણુ જોને જોને. ૮ કોઈક સરખા સોખીલા તે, વદે
વડી વાણુ જોરે; કોઈ કહેછે વરઘોડામાં, જોજો મહારી બાણુ જોને
૧૦ કોઈ કહેછે ચારઠ જોડો, સૌની આગળ જમણુ જોને. કોઈ
કહેછે વેહેલે બેસી, અમે ધીતો પમણુ જોને. ૧૧ એ રીતે તો કેવળ
કેછે, બોલે જાદવ બોલ જોને; નર નારીએ નકી કર્યાં. જાંને
જાવા કોલ જોને. ૧૨ દુહા. સામાન સજે સૌ સ્નેહથી, જમ
ચોતાને ઘેર; રાણ થઈ રૂઢીઆ વિસે, નર નારી તે પેર. ૩૮ કુદ
બ કબીલા સહીતને, જમાડી ઝાઝે માન; સાદ પડાવ્યો શેરમાં,
કૃષ્ણ જોડવા જાન. ૩૯ પીઠી ચોળી નેમણુ, અતી મુગંધીદાર; ના
પીકે નવરાવીયા, હેમ કળસ લમ સાર. ૪૦ શણગારીને નેમને,
કરે હવે તમયાર; કેવળ કહેછે કોડથી, તેનો કહુ વિસ્તાર. ૪૧

॥ ઢાળ રર મી ॥ મામેરાની દેશી. જાદવા વરઘોડે ચઢે, આં
કણી. અંગ આભુશણુ આની આપતાં, પેરી નેમ નગીનણુ નાથ.
જા. ૧ કડાં પુચી બાબુબંધ બાંધીઆં. સોના સાંકળા શોભાવી
હાથ. જા. ૨ દશે આંગળીએ વેઢને વીંટીઓ, ભારે નંગની પેરી
જડીત. જા. ૩ કોટે મોતી માળાંઓ મહા મુલની, પેરી પુરી ધ
રીને પ્રીત. જા. ૪ કાને નવ લખી કુંડળ શોભતાં. ઉપર વાળીએ
ધાલીને વેળ. જા. ૫ માથે મુગટ તે બંધ રૂડ મોળીયુ મુકી હીરા
માણેકવું જડેલ. જા. ૬ મોતી તોરા લટકે એ મોળમાં, ઉપર શો
ભે કલંગી સાર. જા. ૭ અંગે જરકશી જમો પેરીઓ, તેનાં તેજ
તણો નહી પાર. જા. ૮ કમળા કમકમ ટીંકર લેઈને, કચું તિલક

નેમને ભાલ. જા. ૯ વળી અંજન કરચું કાજળ આંખમાં, તેને
 ટપકું કરચું એક ગાલ. જા. ૧૦ માથે ખુપ નાખ્યો મોતી માળનો
 કેડે ધાલીજ હેમ ક્યાર. જા. ૧૧ પગે પેરી મોજડીઓ મોતી ભરી,
 ખભે શેલું મુલદાર. ૧૨ કરમાં શ્રીફળ ફેફળ ખીડલા, ભરી પસ-
 લી માંહિ મોહાર. જા. ૧૩ ચઢતાં ઘોડે દુંદભી ડંકા વાગીઆ,
 ખીજાં વાજાં વાજે ઘણે ઘોર. જા. ૧૪ રક્ષમણી ગ્રહી રામણ દી-
 વડો, માથે મુક્યો મોતી બંધ મોડ. જા. ૧૫ ખીજી બની ઠની
 ગત્ય ગારીઓ, કહું કેવળ ધરીને કોડ. જા. ૧૬ પાઠાળ રડ મીપા
 રાગ ઉપર પ્રમાણ. શોભા શી કહું તેહની. આંકણી. ગાવા મળી
 ગોરડીઓ સૌ ગામની, સજી સોળ અંગે શણગાર; શોભા શીકહું
 તેહની, બત્રી શસ્ત્ર ગાંધીઓ મહી કમની, તેતો એક અંકથી બના
 સાર. શા. કેકે મોતી પરોન્યાં વાળ વાળમાં, તેમાં સીંધે ભરેલ
 સીંદુર શા. સૌ પગે કલ્પાને કાંખી ધુધરા, કેકે પેરીઓ કુલ નેપુર.
 શા. ૨ હાથે ચંદન ચુડાને રૂડી ચુડીએ, તેમાં ગુજરીઓ તે વીશા-
 ળ શા. કાંન લટકે ધુધર ઝાલ લોળીઓ; વળી પેરી દાંભણીઓ
 કપાળ. શા. ૩ તેમાં ચોઢણે ચોડવાકેકે ચાંદલા, કેકે દીલડીઓ
 કની આડ. શા. કેને નાકે કાંટાને કેને વાળીઓ, એહ ફરતી મોતી
 તણી વાડય. શા. ૪ સૌની કોટે કાળીગાંડી, પાટીઓ, ઉપર ઝુમણે
 હેમનો દાર. શા. અંચળ વસ્ત્ર પેહેર્યાં અતી આપતાં કેને સાળડે
 કસબની કોર. શા. ૫ કેકે શોળાં પેહેર્યાં ને કેકે સાડીઓ, કેકે
 ચુંદડીઓ ને ચીર. શા. કેકે ઘરચોળાં બાંટ ઘણાં પેહેરીઓ, વાંકા
 અંબોડા વાળીને શીર. શા. ૬ ધુધરમટ પેહેર્યાં કેકે ધાધરા, તેની
 ધુધરીઓ ધમધમ થાય. શા. એવીરીતે અલંકાર અતી સજી, સરવે
 નારીઓ નેમને ગાય. શા. ૭ છપન કોટી કુંવરો જાદવ તણા, સાથ
 થયા ઘોડે અસ્વાર. શા. બીજા બન્યા વના તુતરમાં થકી, તેપણ
 તેવા સજી શણગાર. શા. ૮ કડાં કદોરા વેઠતે વીંટીઓ, તેમાં ના-
 ગનું તેજ અથાગ. શા. સાલ દુસાલો શેલાં ખભે ભલાં, વળી માથે
 મુગટ બંધ પાગ. શા. ૯ ખાસી નહી પોશાગ શણગારમાં, જાણે

(૧૮)

કેવળકૃત નેમવીવાહ.

અહયા દેશાવરી હુપ. શો. વના વાંકડા અને દીસે કાંકડા, એક
એકથી અઢકે તે રૂપ. શો. ૧૦ કૈંક બગીચે બેઠાને કૈંકે ચારકે,
કાંક વેહેલે બેઠા ધરી વાહાલ. શો. કાંકક મેને બેઠા મુકી જાળીઆં,
કાંકક છોડે બેઠા મુખ પાસ. શો. ૧૧ કાંકક પેહરી આઢીને બેઠી
નારીઓ, ગાવા રથમાં તે રૂડો રંગ. શો. કાંકક બેઠી સૈયરો સધ-
રામમાં, છોડે ધવતાં લેઘને સંગ. શો. ૧૨ કાંકક હુસે બેઠા સાજન
હાંથીએ, ઉપર સોનેરી સજીને સાજ. શો. આંગળહસ્તી ઉપર
નોખત ગડગડે, એનો આનંદ થાય અવાજ. શો. ૧૩ બીજા ઠંકા
દીસે ઉંટ ઘોડલે, આગળ પથરંગી ફરકે નીશાન. શો. હવે હાથી
બળદ બહુ રાણગારીઆ, ઉપર નાળી કુસો જરીઆન. શો. ૧૪
છત્રી લાખે સંઘાયે વાજાં વાગતાં તેથી, ગાજી રહું બધું ગામ. શો.
નરનારી સજ્જન સૌ શેહેરનાં. જોવા મળીઆ મુકી પોતે કામ.
શો. ૧૫ ઇંદ્ર આવ્યા જોવા ઇંદ્રાપુરથી. લેઈ ઇંદ્રાણીઆને સાથ.
શો. દેવ આવ્યા વધમાન બેસી વડા, જોવા વરઘોડે નેમીનાથ શો.
૧૬ આથી અઢકે તે ઠાઠ જામ્યો આંગણે કહેતા કહી ન શકાય
ભરપુર. શો. હવે ચાલતો થયો વરઘોડલા, કહે કેવળદાસ જરૂર.
શો. ૧૭ દુહા વરઘોડો સડે દેખીને. રાજી રૂઢીએ થાય; વેગે
વધાવી નેમને, ગુણુ તે ગરવા ગાય. ઠર કોઈ કહે ધન નેમજી, પ-
રણે રાજીલ નાર; કોઈ કહે રાજીલ ધન, પામી નેમ ભરથાર ૪૩
અન્યો અન્ય એમ નેમના કરે કંક વખાણ; કંક વખાણે નારને
રાજે સતી પરમાણ. ૪૪ પરણ્યા બીન પાછા જશે, તોરણથા તત-
ખેવ, નેમ તજે રાજેમતી, ગગન કહેછે દેખ. ૪૫ વરઘોડોચોટે
ગયો વડેરી ફરવા વાટ; પીંડી ભરી રાજેમતી ઘડેછે કેવા ઘાટ.
૪૬ શ્રેષ્ઠ સહચર બોલાવીને કેછે તેને સંગ, માન્ય શુકન થાય મુ-
જને જમણું ફરકે અંગ ૪૭ માટે સહચર દોડતી. ગટપટ તું જમ
આવ્ય; સમા ચાર શુભ શ્યામાના, વેગે વેલેરી લાવ્ય. ૪૮ સામા
તે સામી મળી, વરઘોડાને જરૂર; અથઈતીથી જોને આનંદ પામી
ઉર. ૪૯ દેખીને ગઈ દોડતી, રાજીલ કેરી પાસ; વરઘોડો વર રા-

યનો, આવે આપ અવાસ. ૫૦ શોભા શી હું વરણવું. જબરી
જાદવ જન; અંશ કહું એમાં થકી, કુંવરી ધરને કાન. ૧૨

॥ ઢાળ ૨૪ ॥ ઘોળ વરઘોડામાં આગળ હસ્તી ઝોળરે, વ-
રઘોડામાં મદ્દજરંતા મસ્ત ડોલેરે; વરઘોડામાં કચ્છી મુલતાની ઘો-
ડારે, વરઘોડામાં સોરઠીઆ શુભ જોડારે. ૧ વરઘોડામાં વિધ વિધ
વાળાં વાગેરે, વરઘોડામાં ગાયછે રૂટે રાગેરે. ૨ વરઘોડામાં બળીયા
તે શસ્ત્ર જે ચારેરે. વરઘોડામાં પાલખીનો નહિ પારેરે. ૪ વરઘો-
ડામાં રથને માફા તે છે ઘણારે, વરઘોડાનાં મેના તણી નહિ મણારે.
૫ વરઘોડામાં વેહેલો અને ઘોડા ગાડીરે, વરઘોડામાં ચાલે ચારઠો
અગાડીરે. ૬ વરઘોડામાં વજા પતાકા બહુ ડંકારે. વરઘોડામાં વ-
રાદિસે વળી વંકારે, ૭ વરઘોડામાં જાનૈયા જાદવ ઝાઝારે, વરઘો-
ડામાં દેશો તે દેશના રાજારે. ૮ વરઘોડામાં આબ્રણુ ઝોપે અનુ-
પરે, વરઘોડામાં એક નાકથી અતિ રૂપરે. ૯ વરઘોડામાં જાનડીયો
ગાય ઝાઝીરે, વરઘોડામાં રૂપે રૂડીને તે તાજીરે. ૧૦ વરઘોડામાં
જાનકો જે જે ઉચારેરે. વરઘોડામાં શુભદ્રા લુણ ઉતારેરે ૧૧ વ-
રઘોડામાં અવલ દીપે વરરાયરે. વરઘોડાને ઉપમા સેની અપાયરે.

દુહા. વરઘોડો વરણવતાં, પાંચું નહિ હું પાર; સંક્ષેપે સમજો
તમે એથી અતિ વિસ્તાર. ૨૫ તે સુણતાં રાજુલ કહે, સાંભળ
મારી બેન; જાનને જોઈએ માળીએ, વરઘોડામાં ચેન. ૨૭ એટલે
સૌ સૈયર મળી, ગઈ માળીએ સાથ; કેવળ કેછે કોડથી. નિ-
હાળ નેમીનાથ ૨૭ ॥ પરનારીની પ્રીત લવોલવ છંડાએલ-
લના એ દેશી. જુવે છે જાનની વાટ, રાજુલ બેડી માળી-
એ લલના; સાહેલીઓ સઉ સાથ; ચઢીછે અટારીએ લલનાં. ૧
એમ વડેરીરે એક બોલે. રાખે મુખડે લલના; આ આવી અલ-
બેલાની જાન, જોને સૈયર ઢુકડે લલનાં. ૨ ગાજી રહ્યું બધું ગામ,
વાળા કેરા ઘોરમાં લલનાં; આ ફરકે જરીનાં નીશાન. પવન કેરા
જોરમાં લલનાં; ૩ આ જાળકે સાજન તણે શીર, મુગડ બાંધે
ખીઆં લલનાં તે પણ તમામ તમામ, દીસે રંગ ચોળીઆં લલનાં.

૪ ઝળકે છે શોનેરી સીંગ, રથે ઘોરી જોડેલા લલનાં કેક જાદવ તણા તન, કુદાવે કોડે ઘોડલા લલનાં ૫ ઓ આવે અર્થ અનેક બીજા વાહનો બહુ લલનાં, ઉપર અનામી અસ્વાર, શોંભા તેની શી કહુ લલનાં ૬ જોને રસીલીઓ બેન વચ્ચે વરરાયછે લલનાં; તારા મધ્યે જેમ ચંદ્ર, તેવા તે દેખાય છે લલનાં ૭ જોધને રાજુલ નાર રાજ રૂઢીએ થઈ લલનાં; કેવળ કે ધરી કોડ, પછી ધરમાં ગઈ લલનાં. ૮ દુહા જાન આવી તે જાણીને, ઉગરસેન મહારાજ; સાકર સસીલજ મોકલ્યુ જાનૈયાની કાજ પપ વળતી વાજતે ગાજતે, સમૈયાણાં જઈ ભાવે ભેટયા કશ્રને, ઉગરસેન તે ધાઈ પડ કરજોડીને કોડથી; સૌને કરી સલામ; વરઘોડા લઈ રાયછ, ગયા પોતીકે ધામ પછે શોના મહેલ સોહામણો, હીરારતન જડીત; સોખ્યો તે જઈ જાનને, જાનીવાસ ખચીત. ૫૮ ઉગરસેન તે સરવને દઈને ઝાઝાં માન; ભોજન પીરસી ભાવતાં. જમાડી જીગતે જાન. ૫૯ વેળાએ વળી આપીયુ, નાવણુ માટે નીર; પીંડી ચોળી નેમને, સૂધાચુ ત્યાંહિ શરીર. ૬૦ સણગારી આબ્રણુ વરને કરયા તઈયાર; ધામ ધ્રુમ ધમકી રહી, તેનો કહુ શો પાર. ૬૧ વીધ વીધ વાજાં વાગતાં, નાટરંગ બહુ થાય; હસ્તીપર બેસી હવે, નેમ તોરણુ જાય. ૬૨

॥ ડાળ રડ મી ॥ રતન શી ગુણ મીઠાંરે એ દેશી નેમ નગીન ગયા તોરણુરે, રાય ઉગરસેન દરબાર હસ્તી ઉભો રાખ્યો માંડવેરે, તે ઉપર વર અસ્વાર; નેમ નગીન ગયા તોરણુરે, આંકણી ૧ ઉગરસેનને આંગણુરે, ઘણો થઈ રહ્યો ધમકાર; સામા સામી વાળાં વાગતાંરે એક એકથી નાદે સારનેમ. ૨ પુખણ પેલો માંકલ્યારે, બાજોઠ હેગનો મહોર; સળીયા અને સપુટીયુ. લઈ આવ્યા રાયના ગોર. નેમ ધ્રુસણસુશણ રવૈયોરે, કુમ કુમ ત્રાક ને તીર; હેમ ઝારી ગોર. હાથમાંરે તેમાં નિર્મળ ભરીયુ નીર. નેમ. ૪ હાલતી માલતી નિકળીરે, પુખવા રાજુલ માય; કમળા કશ્રનને કોડથીરે, એ નારીઓ ઝાઝું ગાય નેન. ૫ સામગરીએ

પુખવારે, ઘેર રાજુલ બેઠી છે પાટ; પશુ પુરેલ પછે પાંજરેરે,
તે કેવો ઘડે છે ઘાટ. નેમ. ૬ પશુ કહે પશુ ભાશમાંરે, આજ
આવીએ આપણા કાળ; એમ ત્રીજાએ જાણીયરે, તેથી પડી ત.
મામને કાળ. નેમ. મહી એક પશુડી પ્રસવેલીરે, તણ બચ્યાં
પુરી ત્યાંય; ઉઠે બેસેને થાય બાળીરે. બહુ કહે બાપડી માંય.
નેમ. ૮ મરઘ કહે શુણ મરઘલીરે, ના થમશ તુંતો નીરાશ; દીન
દયાળ છે નેમજરે, નકી છોડાવશે રાખ આશ. નેમ. ૯ અન્યો
તે અન્ય એમ આચરેરે, પશુપંખી જાત અપાર, નેમજ છે હસ્તી
ઉપરેરે. હવે તેનો કહુ વિસ્તાર. નેમ. ૧૦ ઉતરે વરગજ શીર-
થીરે પુખાવા તતકાળ; એ સમે છાડી શુભદેરે, બહુ બંધુકો જ-
નળ. નેમ. ૧૧ ભડક્યા ભડકા તે થકીરે પશુડાએ કર્યો પોકાર;
આચર્યા એમ સુણો નેમજરે, તમે આજ અમારી વાર, નેમ. ૧૨
શબ્દ પડ્યા એ સુસરાંરે, કરેલ ઝાઝે જોર; નેમ પુછે નર સારથીરે,
માંડવે આ શો શોર. નેમ. ૧૩ સારથી કે સુણો ભારથીરે પશુ-
ડાએ કર્યો પોકાર; પકડી પુરેલ છે પાંજરેરે. કાલે કરવા કાજ અ-
હાર. નેમ. ૧૪ અત્યારે રાજુલ પરણાશેરે, એના પ્રાણ જાશે
પરભાત; નુતરે ગોરવ માસનોરે, તે જમશે જાદવ નાત. નેમ. ૧૫
નેમ કહે એક નારથીરે, આ થાશે પાપ અપાર; માટે પરહરી
પ્રેમદારે, હું લેઉ સંજમ ભાર. નેમ. ૧૬ દુહા. નેમે ત્યાં નકી
કરી, પુછી સરવે પેર; હસ્તી હાંક્યો પાંશરો કસ્સે થમને ઘેર.
૬૩ જાણ થતાં તે જાનમાં, વાત બધે ફેલાઈ; આગળ આવી ક-
શ્મએ, રસ્તો રોક્યો ધામ. ૬૪ રીસતાં વરરાયને, હાખાં થયાં સૌ
લોક સાસૂ સાસરો સાંભળી, થઈ ગયાં સમ સોગ. ૬૫ રાજુલે
વરરાયની, સુણતાં વાતજ કારણ, સુરજા બાઈને માનુની; ધસી
પડી તે ધરણ ૬૬ ॥ ઢાળ ૨૭ ॥ વીર કહે ગઉતમ સુણો, એ
દશી. ભંગાણ પડ્યું ભારે જાનમાં, જતાં વર રીસાઈરે; માંડવે
નહિ કે માનવી, પાછળ પોકડ્યું સૌ ધાઈરે. ભંગ પડ્યું ભારે જા-
નમાં. આંકણી. ૧ વાજાં તે બંધ કર્યો વાગતાં, ગાવા બંધ કરી

(૨૨)

કેવળકૃત નેમવીવાહ.

ગીતરે; વારવા ચાલ્યા વરને, નરનારી ખચીતરે. ભંગાણુ. ૨૬-
રી ઉભો રાખ્યો કશ્મરે, રોકી આગળ વાટરે; પુછે એ નેમજી
પાતળા, નહિ આપ એ ધાટરે, ભંગાણુ. ૩ જેવા તેવા નહિ
રાક રૈયતરે; વિચારો મન વીરલા, કેમ ગુમ ગઈ ગતરે ભંગાણુ
૪ બળદેવ કે બંધવ નેમજી, નારી એ ન સુકાયરે; ભોગવે બીજો
ભામની, તે કેમ અમથી જોવાયરે. ભંગાણુ. ૫ કુંવારે નહિ દા-
વો કોઈનો પરણે પુરો હકરે; મારે કહું માંની માહરં ઝાઝી મુ-
કી દો ઝકરે ભંગાણુ. ૬ નેમજી શુ નાઠા નારથી, બળીઆ થઈને
વીરરે; મશ્કરીઓ કરશે માનવી, નીરખી તમારૂં નીરરે. ભંગાણુ.
૭ કમળા કહે કર જોડીને, માનો નેમદીયરરે; પરણીને પરહરો
મમદા, પછી રહેશે પીયરરે. ભંગાણુ. ૮ હસ્તી હાંકો તન માંડ-
વે કહે માતાજી મુખરે; પાછો વળેથી માહરી, લાલ લાજે કુખરે.
ભંગાણુ. ૯ માહર છો માહાજેરમાં, કાયર નહિ આપ કુખરે; જા-
હેરછો જડુ જગતમાં, સાહરને નહિ સુખરે. ભંગાણુ. ૧૦ ચિં-
તા તજી પુત્ર ચીતની, પરણો રાખીને પ્યારરે; સુકાય નહિ એ
માનુની, કહે માત તે ઠારરે. ભંગાણુ. ૧૧ કેક જાદવ આવી કર-
ગરે, માનો નેમ કુમારરે; જક તો ઝાઝી સારી નહિ, વદ એમ
અપારરે. ભંગાણુ. ૧૨ નેમજીએ તોય નવ ધરયું કેહેણુ કોઈનું
કાનરે; અંતે ઉગરચંદ આવીઆ, સુકી માનવા માનરે ભંગાણુ
૧૩ એળા એળા આગળ પાથરે આનંદ થઈ ઉદાશરે; પાછા
વળોને પરણલા, અતી મુજને આશરે. ભંગાણુ. ૧૪ કોણુ કારણુ
કોણુ કરી, હુશ મહીજ હાંપ્યરે; કેવળદાસના સામજી, વદો તે
મુખવાણુરે ૧૫ ॥ ઢાળ. ૨૮ ॥ તપ સરીખો જગમાં કો ન
હિરે, નેમ કહે નવી પરણવુરે, સજન જણો જરૂર, હો ભવીઆન
આજ નવીન દેખી મુજનેરે, અંદેશો પડીઓ ઉર. હો ભવીઆન
નેમ કહે નવી પરણવુરે. આકણી. ૧ તરત આવતાં તોરણુરે, પશુ
ડાંચે કયો પોકાર, હો ભવીઆન. તેરે સુણીને મુજ તનમાંરે ખા-
રો લાગ્યો સંસાર. હો ભવીઆન. એક તે કામા કારણુરે, એ

અનંત જીવની હાણ હો ભવીઆન. તેથી સુણીને ત્રીજંચનેરે,
થરથર થરકે છે પ્રાણ. હો ભવીઆન ને. ૩ ધીખ ધીખ તેથી
પરણુરે, ધીખ પડયો અવતાર, હો. ધીક પડયું માન તાનનેરે,
ધિક પડયો સંસાર. હો ભવીઆન ને. ૪ જુઠી માયા જળ મોહનીરે
જુઠો સગાનો સાથ. હો ભવીઆન. જુડુ જગત જણો કારમુરે, જેમ
ધુમરમાં બાથ. હો ભવીઆન ને. ૫ તુચ્છ જાણી મેં તમામનેરે,
દેકથી કીધાં ત્યજ. હો ભવીઆન. સંસાર સ્વપનું જાણીનેરે, વાલો
કર્યો વૈરાગ. હો ભવીઆન ને. ૬ અનુચ્છ દેહ મહા મળી મળ્યેરે,
તેને ના ગાણુ વ્યર્થ. હો ભવીઆન. જેને કારણ હું આવીઓરે,
તેનો સાધવો અર્થ હો ભવીઆન. ને. ૭ મારગ મુકોને માહરોરે,
સમજી સનમાં સાર. હો ભવીઆન. અધિકમાંથી ઓછું કહુંરે,
નકો ના પરણું નાર. હો ભવીઆન ને. ૮ ત્રીજંચને ત્યાં છોડી-
વીનેરે સુકાવ્યા વન મોઝાર. હો ભવીઆન. વળતી વળ્યા પંથ
નેમજરે, હસ્તી હંકાવી તે ઠાર. હો ભવીઆન ને. ૯

દોહરા. જન બંધી ઝાખી પડી, ઝાખા થઈ સૌજન; પાછા
તે પણ પરવર્યા, આપ આપ ભોવન. ૬૬ હેંહાકાર વરતાઈ રહ્યો,
ઉગરસેન અવાસ; પીડી ભરી રહી પ્રેમતા, તેથી પડીયો ત્રાસ. ૬૮
જાણુ થતાં રાજે મતી, અતિ કરે ઉતપાત; નેમ નકકી પાછા ગયા,
તેવી સુણતાં વાત. ૬૯ રાજુલ કે રૂઢીયા વશે, જાય હસ્તથી રતન;
માટે રોકી મારગે, કડું વળી પ્રયત્ન. ૭૦ લબ્યા મુકો લોકની, નિ-
કળી ધરની બહાર; સાદ કરંતી સંચરી, પેઉની પાછળ નાર. ૭૧

॥ ઢાળ રટ ॥ આવોને મદીર માહરે, હો લાલ. એ દેશી.
હલકો હાંકોને સ્વામી હાથીઓ હો લાલ. હું આવું તમારી પાસરે
નગીના નેમ. ત્યારે તમે ત્યાંથી ચાલજો. હો લાલ. મુજને મળવા
તણી ઘણી આશરે નગીના નેમ, હલકો હાંકોને સ્વામી હાથીઓ
હો લાલ. આંકણી ૧ ભેળા થઈને મને ભુધરા હો લાલ, વળતી
વતમાં જવરે. ન ને. તોરણથી શું પાછા વળ્યા હો લાલ, ભંગ
કરીને ભાવરે ન. ને. હો. ૨ દયા જાણી ત્રીજંચની હો લાલ,

તેવી જાણી મુજ નાથરે. ન. ને. આશા પુરણ પાડા આ સમે હો
 લાલ. હું શે થઈ મારો હાથરે. ન. હ. ૩ દયાળ થઈને દીલમાં
 હો લાલ, દુર કરો મારૂ દુખરે. ન. હું શે ધણી છે હૈયા વિશે હો
 લાલ, તમશું ભોગવવા મુખરે, ન. હ. ૪ પોત્રી ચતુરા ત્યાં ચોંપ-
 થી હો લાલ, કરંતો અતી ઉચારે ન આગળ આવી ઉલી રહી
 હો લાલ, રોકી રસીલાને વારરે. ન. હ. ૫ કરી કને કોડે કરગરે
 હો લાલ. જીવંતી જોડીને હાથરે. ન અપરાધ શો અબખાત છો
 હો લાલ, નકી કહો તમે નાથરે. ન. હ. ૬ કહું માન્યું નહી
 કોમનું હો લાલ, જ્યારે તમે જાદુરાયરે. ન. ત્યારે પડયું તરત
 આવવું હો લાલ, પોતે ચાલીને પાયરે. ન હ. ૭ રાખોને રાજવી
 માહરો હો લાલ, આખ્યા તણા અતખારરે. ન ને. ધણી થઈ
 વાતો ગામમાં હો લાલ; કહું શું વારંવારરે ન. હ. ૮ પરણાને
 પેઉ પાછા વળી લાલ, અદેશો તજ ઉરરે. ન. હશીને હાકોને
 મુખડે હો લાલ, જક જવા દધ જરૂરરે. ન. હ. ૯ નાકે તે નહી
 થાય છુટકો હો લાલ કામા કહે આજ કંથરે. ના ઝાઝુ કરોતો
 જાદવા હો લાલ, આપુ નહીં જવા પંથરે- ન, હ. ૧૦

દુહા. નેમ કહેછે નારને, તુજને કરી મેં ત્યાગ; જરૂર મનમાં
 જાણુજે, પાછા ધરું નહીં પાગ ૭૨ ત્યારે યોલી તારણી, વાલમ
 સાથ વચન; કેવળ કે કહું સાંભળો, નર નારી ધરી મન. ૭૩

॥ ઢાળ ૩૦ મી ॥ આધવજ સંદેસો કેજ્યો શામને. એ દેશી
 પરણ્યારે વીનારે પેઉ કેમ પરહરી, કોને સ્વામી શો છે અમારો
 વાંકજો; તોરણીએથી કેમ તમે પાછા વળ્યા, રડતી મુકી રસીઆ
 મુજને રાંકજો. પરણ્યારે વીનારે પેઉ કેમ પરહરી. આકણી. ૧
 નેમજી—નાવલીઆ કેછરે નારી સાંભળો, લેશ નહિ તેમાં તમારો
 વાંકજો; કુંવારાં વિયોગ મુજ કરમે લખ્યો, છુટે કેમ તે છઠી પ-
 ઠીયો આંકજો. નાવલીયો કેછરે નારી સાંભળો. આંકણી ૨ રાજુ-
 લ—એટીરે પરણાને મારા બાપની, બીજી મુજને મુકી નાની બે-
 નજો; તેનાથી મુખડલાં સ્વામી ભોગવો, રૂપે રતીના સરખાં છે

૧૦. ચેનજે, પરં ૪ નેમજી—આ લોકે અખળાને હું પરજીનહીં
 પેરલોકે છે સગઈ કરેલી નારજે; સંજમ લઇનેરે સૂખે સચર, શી-
 વ પછુ વરવા પ્યારી નિરધારજે. નાવં ૪ રાજીલ—મુજનેરે પર-
 જીરે માગે મુખડે, સ્વામી મારા જે જોઈએ તે આજજે. માલ
 મતાને આપુ કચ્છી ધોડલા; ઉપર આપુ ઉગરસેનનુ રાજજે. પ-
 રં ૫ નેમજી—મુખડેરે માગુછુ મન દમ મુક્તી; તેથી મળશે અ-
 વિચળ મુજ ધામજે; રાજને પાટરે ત્યાં ત્રણ લોકનુ, ભગવવાનુ
 છે ભારે વળી ભામજે નાં ૬ રાજીલ—કુવારી કામાતે દાહાડા
 દાહલા જાવાના જાણે છે જાદવ મુખજે; જોખનીયુ ચડતુરે ઝાઝા
 જોરમાં, તે દારાં દહ વિશે દેહુજે. પરં ૭ નેમજી—કુવારી
 દન્યાને કંથ મળે ધણા. તેથી પરણે કાવે તેને નારજે, ગુણમાંરે
 ગંભીરને કુટડા, અવનીમાં છે મુજ થકી અપારજે. નાવં ૮
 રાજીલ—અવનીમાં અવર પુરૂષ માહરે. તમ વિના તે આંધવ
 સરવે આપજે; અજાણ્યું નથીરે તેમા આપનું. જાણીને સીદ કરા-
 વો સંતાપજે. પરં ૯ રાજીલ રાજીલ—આઠરે ભવ રાખી, પ્રી-
 તડી નવમે ભવ શું ભુલી ગયા તે ભાનજે; સ્વામીજી થઈનેરે
 મુખ મુજ આપીયાં, અનુભવથી ઠહુછું આજ નિધાનજે. પરં
 ૧૦ નેમજી—આઠ ભવ મેં રાખી આગળ પ્રીતડી, નવમે ભવ વા-
 રે તમારે નારજે; સંજમ લઇનેરે સાગે સંચરે પ્યારી પ્રીતલડી
 નો રાખી પ્યારજે, નાવં ૧૧ રાજીલ—પરજીને છ માસિક સં-
 સાર ભોગવી, મંજમ લઇમુ આપણ બે સજોડજે; કેવળરે કેછે
 એમ કામા કરગરે, પેઉછ માહારાંપરણ પાડા કોડજે. પરં ૧૨
 દુહા ઉથલ પાથલ અવની પડે. અવજો; ઉગે ભાણ, નેમ કહો
 તોય નારને. પરજ્યાના પચખાણ. ૭૬ ॥ ઢાળ ॥ ચુંદડી વિના
 શુ આવ્યારે, એ દેશી. કેમ તમેતો કોડરે. તોરણીએ આવ્યા;
 જન સંગાથે જખરીરે, શુ જોઈને લાવ્યા. ૧ ભોજઈઓની પાસેરે
 ગાણાં ગવરાવી, વરઘોડ ચઢતાંરે, શરમ ના આવી. ૨ પીડી તો
 ચોળાવીરે. પરજ્યાને ઠાઠે; મુગા થઈને બેઠારે, પાતળીયા પાટે ૩

કુમ કુમ તિવર તાણીરે, આંખલડી આંજ, કરીને ટપકુ ગાલેરે,
 મુજને તે ગાંજ, ૪ વાજાં તો વગડાવીરે, ઘુલેકે ચડીયા. વળતી
 આવી વેગરે તોરણીએ ચડીયા. ૫ ઠાઠ કર્યો એ ઠાલોરે, ઠગવાને
 સહને; ભુલાં ભમાવ્યાં ભારે નર નારી બહુને, ૬ વરણુ નોહોતુ
 તારેરે. હાણુ સીદ દીધુ; જાદવ કુળને ઝાઝુરે, આ લાજાંન દીધુ.
 ૭ જાનૈયા સા આવ્યારે; જમવાની આસે ઝાખા થઇને ચાલ્યારે
 તમારી ત્રાસે, ૮ ભય ભોજાઈએ ભાવેરે. વરઘોડ મહાલ્યાં; તે
 ઘણ માનજ ભાંગીરે, થઇને ઘેર ચાલ્યાં ૯ કુળ દીપક કેવાઈરે,
 લગ્યા આ ઠાણાડી; મેણા ખાસે માથેરે, મા ખાપો દાહી. ૧૦
 માંડલડે શુ આવ્યારે, મુડાણુ ધારી; આગળથી શુ નહોતીરે એ
 વાત વિચારી. ૧૧ સંજમ લેછે સરવરે, તેતો નહિ જુદો; આપ
 નવામ કરીનેરે, મનડામાં કુદો. ૧૨ આગળ થયા તિથેકરે વાલા
 જઈ વારી. તમ સરખા તમ જેવારે, પરણીને પ્યારી. ૧૩ તેણે
 આમ ન કીધુરે; તમારા સરખુ; વામા કેરા વેરીરે જાદવજી પર-
 ખુ. ૧૪ કશ તમારા વીરે કમ મેલી પરણી વગર વરેલી વા-
 મારે નવ શકુ વરણી. ૧૫ આગળ મુખમાં આપીરે, પાછળ રહી
 પડતી. ઠકાણુ નહિ તેનુરે, ગોકુળમાં રહતી. ૧૬ જાદવ કુળ ત;
 મારેરે, એતો છે ધારો; આદે આજ તમારોરે, આવ્યો છે વારો.
 ૧૭ નિર્લજ થમ નગરીમાંરે, લહાવો બહુ લીધો; વરઘોડ ચઢીને
 રે, ફળેતો કીધો. ૧૮ શરમ છોડીનેરે, ઝાઝુરે કહીએ શુ તમને.
 રીસ ચઢે તો રસીઆરે, પરણોને અમને. ૧૯ કઠણ વચન ત્યાં
 કહીનેરે; આકી રહિ નારી; નેમ વદેસઉ મુણુજેરે, કેવળ ધારી. ૨૦
 દુહા. મેણાં દેને માનુનીં એથી વળી અપાર. નેમ કહિ
 તોય તાહરો થાય નહિજ શ્રીકાર. ૨૧ એમ કહીને નારને નેમે
 તણ તે ઠાર, હુસ્તી હાંકી પાંસરો, ગયા આપ દુવાર. ૨૨ એકાંતે
 એક મેહલમાં, ઉતરીનેજ જર. વરસીક દાનજ વહેચવા, ઇચ્છા
 કીધી ઉર. ૨૩ અટલે ઇંદ્રાપુરમાં ડાહ્યાં ઇંદ્રાસન. ચોસઠે ભેળા
 થમ જણ્યું તેતો મન. ૨૪ હુકમ કર્યો હનુરથી, બોલાવીને દવ;

ધૃત્તિ પુરણ જમ કરો, નેમ તણી તતખેવ. ૭૨ હા કેતાં હાજર
થમ, ઉઠીને તતકાળ; નેમ કોઠારે જમ ભર્યો. નહિ વારસીયો માલ
૮૦ ઈશાન ચમરી ઇંદ્ર જે. આવ્યા મોઢે માન; તિથિકરના તે થમ
વડા વળી દીવાન ૮૧ દેવ રહ્યા હજુરમાં, નેમજ કેરી પાસ;
જોતું લાવે ઝડપથી, આણી મન ઉલાસ. ૮૨ સામગ્રી સર્વે કરી,
અમારે ત્યાં તથયાર; છગન વઢે એ સરવમાં, ખામી નહિ લગા.
૨. ૮૩ ॥ ઢાળ ૩૨ ॥ દેશી છઠી ઢાલની. વાવે માંડયું વેચવા
જી વેગે વરસીકદાન; ઈશાન ચમરી જે જણાજી, પાસે બેઠા દી-
વાન. માંડયું વેચાવાજી વેગે વરસીક દાન. આકણી. દેવ કરેજી
નોકરજી, નેમ તણા થમ દાસ; જોનેયાં છાળો ભરીજી, લાવી મુકે
તે પાસ. વા. વે. કેંક ઉભાજી બારણેજી દેવ થમ છડીદાર; નકી
પોકારે નેમજીને કહીને જોજોકાર. વા. ૩ કુંડી બજાવે દેશમાં
જી, દશાદશશે દીગખાળ; કેંક અમર ભવીઆં તણીજી. લાવે રાખે
સંભાળ. વા. વે. ૪ લેવા આવે દોડતાજી, લોકોના થોક અનેક
આપે સઉને જોખલેજી; નેમ કરીને વિવેક. વાં વેં ૫ ભારે ભી
૩ ભરાયજી. દીન દીનતેવળી ઠામ; પાછુ કોમ નવ પરવરેજી,
લઇને જાય તમામ. વાં વેં ૬ નેક કર્યો અનુદીનનોજી, એક કો-
ટી લાખ આઠ એ રીતે વચાયજી, ત્રણ સતક દીન સાઠ. વાં
વેં ૭ વમલવ જોમ વાલા તણેજી, જાદવ પામ્યા અથાગ કેવળ
કેજી સરવનેજી, ઉપન્યો ત્યાં અનુરાગ. વાં વેં ૮ દાહરા એ રીતે
અહીં નેમજી, દીન દીન દેજી દાન; હવે કહુ રાજુલનું; એક ચી.
તે આખ્યાન. ૮૪ પંથ થકી તે પરવરી, પીતા તણે અવાસ; રૂઢ-
ન કરે ત્યાંતો જમ, નારી થમ નિરાસ. ૮૫ ॥ ઢાળ ૩૩ મી ॥
વેદરભી વનમાં વલવલે. એ દેશી, ચેલે તે ભવ પાપ શાં કર્યાં,
પાર વિના અપાર; તેતો નડ્યાં નકી મુજને, કહે રાજુલ નાર,
ચેલે તે ભવપાપ શાં કર્યાં. આકણી, કાંતો હરયો કોનો કંથડો,
કોને દીધેલી આળ; કાંતો છોડ્યા મેં ધાવતાં, બાહે થીને બાળ
યે. ૨ થાપણુ કોઈની આળવી, કરીને વીસવાસ; કાંતો બાળી વ.

ન વાહીઓ, તેના લાગીઆ ત્રાસ. પે. ૩ પંખીના માળા તોડી-
આ, તોડી સરોવર પાળ; કાંતો તોડી હુશે મેં વળી, તાજ તરવરે
ડાળ. પે. ૪ નિંદા કરી સાધુ જનની; તજ ધરમ સંગ; કાંતો
કર્યાં હુશે મેં વળી. વૃત લેઈને ભંગ. પે. ૫ જુદી પુરી હુશે
સાહેદી, જુઠા ખાઈને સમ, કાંતો વગર વાંકે કોઈને, દીધા હુશે
મેં દમ પે. ૬ દગોકર્યો હુશે દોસ્તને અતી આપીને ધીર; તેના તે
કુક્ર આ માહરે; સોહેવાં પડ્યાં શરીર. પે. ૭ આશા ભંગ કર્યાં
કોઈને પાડી રંગમાં ભંગ, તેના નિસારા લાગીયા, આજ માહરે
અંગ. પે. ૮ આ ભવ આગળ આવીયાં, પરાભવ કેરાં પા, પ ક;
રમને શરમ અડે નહી, કર્યાં ભોળવે આપ. પે. ૯ ભવીશતો
ભુલે નહી, પડ્યો કરણોનો ટાંક; કેવળ કેએમ કામની, કાઢે કર-
મનો વાંક, પે. ૧૦ દુહા આશા ભંગી થઈને, કરે હવે પોકાર;
નામ નીરંતર નેમનું, લઈને વારંવાર. ૮૭ ॥ ઢાળ ૩૪ મી ॥
હરી ભજન વિના દુખ દરીયા સંસારનો પાર ન આવે એ દેશી.
હો સામળીઆ રનેહ તોડી કેમ તમેતો સંચર્યો, ભવ આઠ વ-
ળી ભાવ સહીત મુજને વર્યા. આંકણી. નવમે ભવ શું ધારીને,
તમે પરણ્યા નહી પેઉ પ્યારીને; હું રહી કુંવારી હારીનેરે. હો
સામળીયા. ૧ તમે મનમાં ધાર્યું તે કરીયું, નહી કેણ વળી કોનું
ધરીયું; મુખ સાગર તો માહાર હરીયુંરે હો સામળીયા. ૨ હું
ઉભી રહીતી ઝોડીને, કરગરતીતી કરજોડીને; તોય ચાલ્યા ગયા
તરજોડીનેરે, હો સામળીયા. ૩ ઉતપાત અતિસે મેં કીધો, તોય
ઉતર એક નવ દીધો; લઈ પંજ ગયા પોતે સીધોરે. હો સા. ૪
એ ઘાટ નહી નાંઈ તમારો, મેણું ચોર્યુ માથે જનમારો, વળી
ભવ બગાડ્યો અમારોરે. હો સા. ૫ તમ બંધવ કંઈ મોરારી,
તેનેગર હજાર અત્રીસ નારી, નેમ એક થકી શું જાઓ હારીરે.
હો સા. ૬ તમે જાદવ કુળમાં છે કળીયા, વળી જગત વિશે
મહા જોર બળીયા; તે થઈ ગયા સૌથી ગળીઆરે હો સા. ૭ મને
આશા તમારી છેજ હજી, હું બેડીજી શણગાર સજી; એક નામ

નિરંતર નેમ ભજીરે. હો સાં. ૮ મહાર્ મનડુ મળવા ચહાયછે,
પળ એક તે પોહોર સમ થાય છે; વળી મંદીર ખાવા ધાયછેરે.
હોસાં. ૯ મને ભણકારા બહુ વાગેછે, વળી આંખ અહોનિશ
જાગેછે; મારી સેજ તે સમસાન લાગેછેરે. હો સાં. ૧૦ મને અન્ન
ઉદક તો નવ ભાવે, વળી રાત દિવસ રડતાં જાવે; અતિ વિચાર
વિધવિધના આવેરે. હો સાં. ૧૧ મને તમો વિના નથીરે ગમતું,
મહાર્ મનડું તો રેછે ભમતું, વળી દુખ વિયોગનું બહુ દમતુંરે. હો
સાં. ૧૨ મને લાગ્યોછે તુમચો નેડો, નહી આ ભવમાં મુકું કેડો;
આવી જાદવજી ઝાલો છોડોરે. હો સાં ૧૩ તમો ભવો તે ભવના
છો સ્વામી તે જાણોછો અંતરજામી; કહે કેવળ કોડે શરનામીરે.
હો સાં. ૧૪ દુહા, એમ અતિસે કલપના. કરેજ વારમવાર;
જંધે નહીં તે જામમાં, લલનાં વાર લગાર ૮૭ શિખામણ સ-
ખીયા તણી, માને નહી ભવલેશ; નેમ નેમ મુખડે કહી, કરે ધ-
ણજ કલેશ. ૮૮ રડતાં રાજીલ એાંચરે, એક સખીને મુખ; સંદેસો
જઈ શામને, કેતો થાયજ મુખ. ૮૯ મુણતાં હા સખીએ કહી,
જોડીને બે હાથ; સંદેસો કાવે હવે, રાજીલ એની સાથ. ૯૦

॥ ઢાળ ૩૫ મી ॥ હુરે આવીછું મહી બેચવારે લોલ. એ દે-
શી. સંદેસો કેજે સામનેરે લોલ, જાતાં તે વેંત જરૂર; મારી સૈ-
યર હો પાછો ઉતર પુછી લાવજેરે લોલ, યાદ રાખીને ઉર. મારી
સૈયર હો સંદેસો કેજે શામનેરે લોલ, આંકણી ૧ એક ઘડી ન.
થી ગાઠતુરે લોલ, મુજને વાર લગાર. માં દીન ગમાવું એમ
દાહરારે લોલ, નાથ વિના નિરદાર; માં સંદેસો ૨ ઉઠુ બેસુને
જઉ ખારીએરે લોલ, જોઉ વાહાની વાટ. માં નીંદ્રા આવે નહીં
નીસમાંરે લોલ, થાય અતિસે ઉચાટ; માં સંદેસો ૩ ભડકા
ભિતરમાં થાયછેરે લોલ, તનમાં વાગેછે તીર. માં વિયોગ દુખ
ની વેદનારે લોલ, સોહેવાતી નથી શરીર; માં સં ૪ ભુખ્યુ તે
જેમ ભોજન રટેરે લોલ, તરસ્યુ તે ઝંખ નીર. માં તેમ ઝંખ હું
નેમનેરે લોલ' રાખીને મનડે ધીર. માં સં ૫ સૂરતા લાગી સ-

ખી નેમનીરે લોલ, જેમ તે નટડીને દાર; માં વળી તે ચંદ્ર હું
 માહરે લોલ, જળ વિના જેમ મીન; માં આકુળ વ્યાકુળ એ
 આકળીરે લોલ, નેમ વિના નિશ દીન. માં સંદેસો ૭ આથી
 અધિક મને પ્રીતડીરે લોલ, લાગી સામળીયા સાથ; મા તેહ
 નથી તેહ જાણતારે લોલ, નિર્લેજ નેમિનાથ. માં સંદેસો ૮
 છળ કરીને મને છતરીરે લોલ, આવી તોરણ એ કંથ; માં પુખ-
 લુથી પાછા વળ્યારે લોલ, પાંસરો લેઈને પંથ. નાં સંદેસો ૯
 આપું નોતી જાણતીરે લોલ, આગળથી લવલેશ; માં નહીંતો
 સંસારના સુખનોરે લોલ, આપત જઈ ઉપદેશ. માં સંદેસો ૧૦
 પુરણ પાપ એ પ્રેમદારે લોલ, જેનો રસીઆ તે રીસાઈ જાય; માં
 અળોલા રહે બાળા વેસમાંરે લોલ, તેનું જોખન ઝાલાં ખાય.
 માં સંદેસો ૧૧ આથી ભલું નહીં જીવવુંરે લોલ, સ્વપને ના
 દીડું સુખ, માં શોક સાગરમાં હું પડીરે લોલ, પામુછું દારણ
 દુખ. માં સંદેસો ૧૨ રૂઢન કરી રાત દાહાડલોરે લોલ, પેડી પેડી
 કરી પોકાર; માં હૈડું રહે નહીં હાથમાંરે લોલ, નયણે છુટે નિર
 ધાર. માં સંદેસો ૧૩ ધીર ધરાતી નથી મનમાંરે લોલ, કાળજી
 કટકા થાય; માં પ્રીત જાણી પરભવનીરે લોલ, જીવડા જંપ ન
 ખાય. માં સંદેસો ૧૪ હવે તો કેળે ઘણી થઈરે લોલ, બાલા
 વળોને ઘેર; માં તંત મુકી દમ તનનોરે લોલ, કરો મેરીપર મેહે
 ર. માં સંદેસો ૧૫ એમ સુણીને સળી સંચરીરે લોલ, ઉરમાં
 રાખીને આશ. માં કંથને કહ્યાં જઈ કોડથીરે લોલ, નારીનેમની
 પાસ. માં સંદેસો ૧૬ દુહાડ સરવ હડીકત સાંભળી બોલ્યા
 સુંદર શ્યામ; જા કેળે તુજ બેનને, ભજ ભાવે હવે રામ. ૯૧
 પ્રીત ખરી આગળ તણી, જાણે જો એ નાર; તોતો આવે મુજ
 કનો લઈને સજમ ભાર. ૯૨ પેલી પ્રીત અમે કરી, ખુબલડાવી
 લાડ; આ ભવ વારો એહનો, તેમાં શાનો પાડ. ૯૩ મારે કેળે
 માનુની, રાજીસને એ રીતે; સંજમ લેશો તાહરે, પુરી જણાશે

પ્રીત. ૯૪ એમ સુણીને નિકળી. નારીનેમ વચન; ત્યાથી આવી
પાંસરી, રાજેમતી ભોવન. ૯૫ કેણુ કહ્યાં સૌ કંથનાં; સખ્તીએ સ-
ખીની સાથ; તે પણ સુણી રાજુલે. દીધો કરમે હાથ. ૯૬ એમ
કરતાં વિતીયા. પુરણ માસજ બાર; કેવળ કે હવે નેમજ, આદરે
સંજમ ભાર. ૯૭ ॥ ઢાળ ૩૭ ॥ ગોકુળની ગાઠવણી મહી
વેચવા આલી એ દેશી. સંજમ લેછે શામળો, હુંશ હૈયે ધરીને;
સામગ્રી અમારો સજે, વડો વિવેક કરીને. ૧ જુથ તે જાદવ જા
મીયુ, આવી આંગણે ભારી; શણગારી સુભ નેમને, તમે તે નર
નારી, ૨ માએ લીધાં વળી મીઠ્યાં, આવી પુત્રની પાસ; વેલા તે
મળજે મુગની, એમ આચરી આશ. ૩ સગાં સખધીએ વાંદીને
કરી તરત તૈયારી જનથકી જખરી રચી, શોભા આજની સારી
૪ દયાળુ દિક્ષા કારણે, ચડ્યા જન વરઘોડે; અમરપતી અમર
કરે ઊભા ઇંદ્ર તે જોડે, ૫ વાજાં વિવિધ પ્રકારનાં. ઘણા ધોરમાં
વાગે જાદવ રાણીયો જનને. ગાય રૂપાળા રાગે. ૬ કુલેકે ફરતા
આવીયા, હુમ નચની બહાર; સાથે સાથી રથ ઘોડલા, તેનો લાઘે
ન પાર. ૭ આચાર અદકો આદરી, આપે વડલાગી; લોથ કર્યો
લટયો તણો, વેપ ધર્યોવેરાગી. ૮ વધરાગ જોઈ વાલા તણો,
કેંક ત્યાં થયા ત્યાગી; સજમ સાથે આદર્યો રજા રાયની માગી
૯ અહા રજેણાં પાતરાં, સંસાર નીવારી આભુષણો રૂડા અંગ
નાં, નાંખ્યા સરવ ઉતારી. ૧૦ ન્યાલ કર્યો નાપિકને, આપી તે
શણગાર. વળતી વતનને છોડીને. વાંલે કર્યો વિહાર. ૧૧ સાધુ
શહસ્ર શોભતા, જનવરજની જોડે; સેહેસાવને જઈ તે વસ્યા
કહે કેવળ કોડે. ૧૨ ॥ ઢાળ ૩૮ ॥ છઠી ઢાળની દેશી ગુણિ
ધી ગિરનારમાંજ વસીઆ વનમોઝાર; વાલાં વળાં પાછાં વ-
ળ્યાંજ, તેનો કહુ વિસ્તાર. ગુણ નિધી ગિરનારમાંજ વસીયા વ-
ન મોઝાર, એ આંકણી. ૧ પુરમાં સૌ તે પરવરીજ, પોત પોતાનેઅ-
વાસ, કશ્ચ ચિતમાં ચિતવેગજ, આવીને થઈ ઇદાસ. ગુ.૦ વ૦ ૨
ભવસાગર ભડતો તર્યાજ, કુંવારી તજ કન્યાય; પરણે જો એ

(૩૨)

કેવળકૃત નેમવીવાહ.

ત્રેમદાજી, તો તો થાય અન્યાય. ગું ૧૦ ૩ વાત નહિ એ નાન
ડીજી, નહિજ ખેલ કેવાય; ભણાઇ ભાલી માહરીજી, તે કેમ બીજે
જાય. ગું ૧૦ ૪ ચોયણા પચોયણા એમ કરેજી, કશ્મિ ધરીને દુ-
ખ; વાત વળી વેગે ગમજી, નેમની રાજીલ મુખ. ગું ૧૦ ૫ મુ-
ખતાં સર થઇ ગમજી. સામા સ્વામીની વાત; વિયોગે વાલો ચા-
લીઆજી, એમ કરે ઉતપાત. ગું ૧૦ ૬ રૂદન કરે રાજેમતીજી,
નાથ વિના થઇ નિરાસ; ભવીઅન તે તો સાંભળોજી, કહેછે કે-
વળદાસ. ગું ૧૦ ૭ ॥ ઢાળ ૩૮ ॥ મને રસ્તા વચ્ચે રોકીરે
છેલછળીલા છોગાળા એ દેશી. મને લાગી તમસે લગનીરે, નેમ
નગીના રંગભીના. આંકણી. શીર જવાળા ઉઠે પગનીરે. નેમ ન-
ગીના રંગભીહો; મને અધવચ અરણ્ય મેલીરે, નેમ રંગ રંગ તર
છાહી ચાલ્યા બેલીરે, નેમ ૨ પરભવની પ્રીતી જાણીરે, નેમ મને
લીધી નહિ તમે તાણીરે. નેમ ૩ હુ વાટ અહોનીશ જોતીરે, ને
તોય રશીયા મુકી રોતીરે. ને ૪ હુ આઠ ભવ રહી વળગીરે.
ને ૦ નહિ નવમે ભવ થઈ અળગીરે. ને ૫ મને માહની મંત્ર
સાધ્યારે, ને ૦ ત્રેમ તેથી રસ પુર વાધ્યારે. ને ૬ હુ રહી કુવારી
કન્યારે, ને ૦ તે જખરો જગમાં અન્યારે; ને ૭ હુ ગુણ તમારા ગ
ફિછુરે, ને ૦ એક નામ નિરંતર લઉછુરે. ને ૮ મને વિયોગ દુખ
છે પુરે, ને ૦ તેથી હુ ઝાઝુ ઝુરે. ને ૯ આગળથી થઇ હુ તુ-
લીરે, ને ૦ લખી કાગળ અંગમાં ફુલીરે. ને ૧૦ અહંકાર અતી
એ કરીયોરે, ને ૦ તેથી દુખનો આવ્યો દરીયોરે. ને ૧૧ વળી મ-
નડાતે મલકાવ્યુરે, ને ૦ તે આગળ સરવે આવ્યુરે ને ૧૨ વિચાર્યુ
વાયરે ચાલ્યુરે, ને ૦ બીજી તે સુખ મહી સાલ્યુરે ને ૧૩ મને
મનમાં રહી ગમ મમતારે, ને ૦ હવે શી પેરે વાળુ સમતારે ને ૦
૧૪ મેં વૈભવ નહિ તમ જોયોરો ને ૦ અવતાર એજે જોયોરે.
ને ૧૫ મેં આજાં ચીર ઉમંગેર ને ૦ નવ આઠયા મારે અંગેર
ને ૧૬ મેં કાજળ આંખ ન સાર્યુરે ને ૦ નવ દરપણ લઇ મુખ
ધાર્યુરે ને ૧૭ મેં શીર નહિ પાડ્યાં પડીયારે, ને ૦ મુજ હુખાં

રહ્યાં લટીયાંરે. ને૦ ૧૮ મેં નાંખ્યા નહિ પાવલીઆરે. ને૦ તુમ
ચાંખ્યા નહિ પાવલીઆરે. ને૦ ૧૯ મેં રસોઠ કરી શુભ રીતેરે. ને૦
નવ પીરસી તમને પ્રીતેરે. ને ૨૦ મેં સેજ્યા નહિ તુમ ઢાળીરે,
ને૦ નવ જતાં જોયા ન્યાળીરે. ને૦ ૨૧ મેં વાત પુછી નહિ તમ-
નેરે, ને૦ તે હું શ હતી ઘણી અમનેરે. ને૦ ૨૨ નહિ સાસુ સસરે
દીઠારે, ને૦ હું વચન વદી નહિ મીઠારે ને૦ ૨૩ મેં જેઠ દીયર
નહિ જાણ્યારે. ને૦ નહિ ધુધટ આધા તાંણ્યારે. ને૦ ૨૪ મેં જેઠા-
ણીઓની જોડેરે. ને૦ નહિ માંડયા વાદજ કોડેરે. ને૦ ૨૫ હું કરી
લટકો નહિ મહાલીરે, ને૦ વળી આવી તેવી ચાલીરે. ને૦ ૨૬ એ
અંતર રહી ગમ આશારે, ને૦ હવે નાળુ શા નિસાસારે. ને૦ ૨૭
મેં હઠ નહિ તમથી માંડીરે, ને૦ તોય છળ કરીને છાંડીરે. ને૦ ૨૮
તમે શત્રુ સમ થઈ ચાલ્યારે. ને૦ પણ અંતર મુજને વાલારે. ને૦
૨૯ બાર માસતે આશે ગાળ્યારે, ને૦ તોય તમને મેં નહિ ભા-
ળ્યારે. ને૦ ૩૦ મને એક દીશા નવ મુજેરે; ને બહુ દુખ વિ-
યોગનું દુજેરે. ને૦ ૩૧ કુપ ઉતારી દાર વાઢ્યારે, ને૦ હું પડી
પોકાર રાડ્યારે. ને૦ ૩૨ જાદવજ જગમાં ઝાઝુરે, ને૦ હું કેતા
મુખડે લાળુરે, ને૦ ૩૩ હું ધરમ પતિવ્રત પાળુરે, ને૦ નવ પર
પુરૂષ મુખ ન્યાળુરે, ને૦ ૩૪ માખાપની મુકી માયારે, ને૦ મેં ત-
મને અપી કાચારે, ને૦ ૩૫ મહારૂ મુખ ગયું સઉ સ્વપનેરે, ને૦
હવે જાંબુજી તુમ તપનેરે, ને૦ ૩૬ મને ભવસાહરમાં તારોરે, ને૦
એ ખીન ઉપાય નહિ મહારોરે, ને૦ ૩૭ અમ રાજેમતી અતી
રડતીરે, ને૦ ઉઠે ને ધરણે ઢળતીરે. ને૦ ૩૮ પછી આવી એની
માતારે, ને૦ કેવળ કે કરવા શાતારે, ને૦ ૩૯

સોરઠ. માતા કહે મુજ બાળ, આશો ઉતપાત માંડીઓ;
એમ વદી તત્કાળ. છોડી ચાંપી છાતીએ. ૯૮

દુહા. આંસુ લોહી આંખનાં, તનીયા કરી ટટાર; શિખા-
મણ દેસો ઘણી, તોય લહે ન લગાર. ૯૯ માંતા કહે મુજ દીકરી
સાંભળ શ્રવણે વાત; કુંવારીને વર ઘણા, સૌ જાણે સાક્ષાત. ૧૦૦

નું કોની છું બેટડી. એ કોને છે બાળ; સગાઈ શાની તાહરે, તે
મનમાં સંભાળ, ૧૦૧ કાળો કરસન બંધવો, તે દેખી શું મોહી;
પરણાવું બીજે વળી, વર ધર સારૂ જોઈ. ૧૦૨ એથી ભલો. ભુપ
લાવશું, નેમજી ધરશું નામ; ગુણમાં ગંભીર કુટડો. ૩૫ રતિ પ-
તિ કામ. ૧૦૩ નામ મુકીદ નેમનું; હાથે રાખી હામ; ફીકર ફેક
કર બેટડી, અમરે કીધું આમ. ૧૦૪

સોરઠ. જળ જળ કમળ ન હોય, વન વન અંદન નવ મળે;
ધેર ધેર નેમજી નોય, રાજેમતિ કે માવડી. ૧૦૫

॥ ઢાળ ૩૯ ॥ તપ સરીખો જુગમાં કો નહિરે. એ દેશી.
૩૫ દેખીને નવી રાચવુંરે. પુત્રી કહે હવે મુણ; હોમા. શાસ્ત્ર
શાખ્યથી કહુ ઘણારે, કાળા તે કેરા ગુણ હો માવડી. ૩૫ દેખી
ને નવી રાચવુંરે. આંકણી. ૧ કાળી કરુતુરી કવ્યમચરે મહેકે અને
મુલદાર હો માવડી, મરતાં અખોલના મુખમાંરે; મુકે કરે ઉચાર
હો માવડી. ૩. ૨ કાળા તે હેમર હાથીયારે, દીપે તે રાજ દુવાર
હો માવડી; કાળી તે આંખમાં કીકલીરે. તેના તેજ તણા નહિ
પાર હો માવડી. ૩. ૩ કાળો કામાશીર ચોરોરે, વાલો તે પ્રા
ણ આધાર હો માવડી; કાળુ કાજળ કામા આંખમાંરે, સારે શો-
ભે શણગાર હો માવડી. ૩. ૪ કાળા તે બાર મેઘ બંધવારે, કરે
મુઠીમાં શ્રગાળ હો માવડી; કાળી કોયલ કાનનમાંરે, બોલે તે
રંગ રસાળ હો માવડી. ૩. ૫ કાળી મણી ઘણી કીંમતીરે; અ-
ધારે આપે ઉજાશ હો માવડી; કાળાં મરી કપુરમાંરે, નાખે નહિ
જય વાસ હો માવડી. ૩. ૬ કાળા તે કરસન રાજવીરે, કાળા
તે નેમ મુજણ હો માવડી; કરણ તારણ ત્રીલોકનારે, તે છે પ્યારા
મુજ પ્રાણ હો માવડી. ૩. ૭ કટકો તે કાચ બીલોરનોરે. ૩૫
અનુપ દેખાય હો માવડી; દામન ઉપજે દોકડોર, જમે તો જીવ
જ જય હો માવડી. ૩. ૮ ઉત્તમ આ અવની વિશેરે; કોણ છે
કાળાની તુલ્ય હો માવડી; ૩૫ તેમાં ગુણ નવ મળેરે કેવળ કે
રાણુલ હો માવડી. ૩૫. ૯ દુહા. માટે મારી માવડી, વૃથા ન

બોલ વચન; નેમ વિના સંસારમા, માને નહિ મુજ મન. ૧૦૬
અન્યો અન્ય એમ બે જણાં, બોલે બોલ અપાર; તે તકમાં ત્યાં
નેમના સુણ્યા સમાચાર. ૧૦૭ સહસ્ર સાધુ સાથમા, નેમ નગી-
ન ભગવાન; પંચાવન પુરે દીને, પામ્યા કેવળ જ્ઞાન. ૧૦૮ તેવું
તરણી સાંભળી, તરત કરચું સૌ ત્યાગ; ત્રથાજાણી આ વિશ્વરે
વાલો દરયો વૈરાગ. ૧૦૯ સંજમ લેવા સુંદરી, હૈયે હરખી અપા.
૨; વધાઈ મોકલી વેગથી. કશ તણુ દરખાર. ૧૧૦ પાયે પડો મા
તાતને. સૌને કરી સલામ; કેવળ કે રાજેમતી; તજીતરત તે ઠામ
॥ ઢાળ ૪૦ ॥ ગોડુળની ગાપીરે. ચાલી જળ ભરવા, એ
દેશી. પીયરથી પોકીરે, સામા સાસરીએ; સંજમ શુભ લેવારે, ને-
મજી આસરીએ. ૧ જોઈ જાદવ રાણારે, હરખ્યા રાજુલને થન
ભાભી મારીરે. તારચું નીજ કુળને. ૨ વળી હેત ધરીનેરે, સતીને
શણગારી; વરઘોડો ચઢાવીરે, કરી ત્યાં તઈયારી. ૩ રાજેમતી રૂડી.
રે પંધારી પાલખીએ; આગળને પાછળરે, ઘેર દીધા સખીએ. ૪
બહુ વિધવિધ રાગરે, વાળાં વાગેછે હય રથ હાથીરે, આઈયો
સૌ આગે છે પ ગારડીએ પાછળરે, ગીત ઘણી ગાવે; સાજનની
શોભારે. કવિજન શી કહાવે. ૬ વિસ્તાર કરીતોરે, વારવધે આ-
ઝી; વરઘોડે વામારે, જોઈ સહિ થાય રાજ. ૭ ચૌદેને ચકલેરે, ફે-
રવી શુભ રીતે; કુલેકું લાખ્યારે પાદર પુર પ્રીતે. ૮ રાજેમતી સા
થેરે, સરખી સુંદરીએ; સંજમ શુભ લેવારે; ત્યાં કાંઈક ઉતરીએ.
૯ વરઘોડો ત્યાં ધીરે વળ્યો વળી પુર વિશે; રાજુલ તે સખીઓરે,
ગઈ ગિરનાર દિસે. ૧૦ અડવાણે પાયરે ચાલી સહિ સાથે; સં-
જમ જાય લેવારે, નેમ નગીન હાથે. ૧૧ એ વાટે વરસ્યોરે જતાં
મેઘ બહુ; ભીજયાં ચીરરે, ચતુરા કેરાં સહુ. ૧૨ જળાંને ઝાડેરે,
સંતઈ કામનીએ; આડીને અવળીરે ભમી એમ ભામનીએ. ૧૩
ગુફા એક દેખીરે, રાજુલ ગઈ તેમાં; રેનેમી મુનીવરરે, ધ્યાન ધરે
એમાં ૧૪ બખર નહી તેનીરે, સખીઓમાં કોઈને; ચીર કોરા કર
વાંરે, પેઠી જળ જોઈને. ૧૫ રાજેમતી રાણીરે, અંગથી ઉતારી;

થમ મુકવ્યારે વરજીતરે, વસ ભર્યાં વારી. ૧૬ જળ હજી ત્યાં જ-
 ળકયુરે, અંગનું અજવાળુ; ૩૫ રતી થઈ અદકરે મુનીરાયે ભા-
 જ્યું; ચીત ચમક્યુ જોઈનેરે, કામાની કાયા; તપ ત્યાગ કરીનેરે,
 રેનેમી ધાયા. ૧૮ ઉઠી આવ્યા પાસેરે, આજસ અંગ મરડી, બોલે
 બાળા ચાથેરે; કટાક્ષ કરી કરડી. ૧૯ કોણ કંથની કન્યારે કોણ
 રાયની બેઠી કોણ; કારણ જાતીરે, મુજ ભાગે ભેટી, ૨૦ સૂણી એ
 મ સહુણીરે; વહે મન ધીર ધરી; જહિં નેમજી પાશેરે. હું તેનીજ
 ખરી. ૨૧ ઉગરસેન બેઠીરે, હું રાજુલ નારી; તજી મુજને નેમેરે
 મુકી કુંવારી. ૨૨ માટે જહિ મળવારે, થમ હું સતસંગી; એમ
 વચનજ મુણીરે, વહે વળી વૃતભંગી. ૨૩ રાજેમતી રાણીરે બો-
 લો આજ એમ સંગે; રાજ થમ રૂઢીએરે રમો નીત નવ રંગે ૨૪
 સંસારનાં સૂખડારે; મન માન્યાં માણો; વરા મુજને વામારે. ને-
 મજી સમજાણો. ૨૫ હું જાદવ કુળમાંરે નેમ નગીન ભઠએ;
 મુજ નામ રેનેમીરે, સમુદ્ર વિજય છેએ. ૨૬ તુજ ઉપર ગ્રંથયારે
 ૩૫ રૂઢ ભાળી; હઠ મેલી હઠીલીરે હું સે દયો તાળી. ૨૭ વૃત
 વૃદ્ધ પણે લેઈશુરે, આપણ બે જોડે; પાળી સંજમ જમશુરે; કેવળ
 પદ કોડે. ૨૮ દુહા રાજેમતી એમ સાંભળી, કરે મન વિચાર:
 ભાજ તજી લંપટ થયો મુનીવર ગુણ ભંડાર. ૧૧૨ ઉપાય કરવો
 એહનો વચન રૂપી દમ્ભ માર; આખર ઊંચા કુળનો, ભમેલ આ
 વે ઠાર. ૧૧૩ ટાકુ તો ટુટી પેડે, ભીંતજ ઝીલે ભાર. ઉત્તમ કુળનો
 આદમી સાંખે સખદ અપાર. ૧૧૪ નારી એમ નકી કરી, બોલે
 કંઠજ બોલ, દીયરને કેછે સાંભળો, તનમાં બાંધી તોલ. ૧૧૫
 ॥ ઢાળ. ૪૧ મી ॥ હરી ભજન વિના દુખ દરીઆ સંશા-
 રનો પાર ના આવે એ દેશી. હો દીયર મુની સંજમની સુરતો
 તે જોજો ચુકતારે, કાચ બિલોર દેખી મહા વ્રત મણીરે રખે મુ-
 કતા, આંકણી, સીદ મૃગ જળ દેખી ધાવછો, તજી તંબોળ લા-
 ણા ખાવછો, મુકી સરગને નરક ચાહવછોરેહો દીયર મુની ૦ ૧
 મુકી કામ દુધા કેમ ખર મહો તજી જીનવરને સંસાર ચાહો; થમ

મુનાવર એ શું મુખ લહોરે. હો દીયર મુની૦ ૨ ઢાળી અમ્રત
 સીદ મુખ વીધ ધરો. મુડી અંબને બંબે મન કરો; તજ પુનને
 કેમ પેટ પાપ ભરોરે. હો દીયર મુની૦ ૩ તમે મહાપ્રત ધારીછો
 તપસી, સીદ ભવસાગરમાં જાઓ લપસી; ઝાલો સંજન ટેકાને
 ચપસીરે. હો દીયર મુની૦ ૪ હવે જીતી બાજ હારોછો, વળી આ
 સન ઉચીઠ ધારોછો; ગ્રહી અસાર સાર નીવારોછોરે હો દીયર
 મુની૦ ૫ આરે આઠ્યુ નાવ જશે જુડી, શુભ સમકીત ખોવાશે
 મુંડી; માટે દ્રષ્ટી રાખોને રૂડીરે. હો દીયર મુની૦ ૬ હું સંજમી
 તમે પ્રત ધારી, વળી કામે મહાપ્રત જાઓ હારી. તેથી લપધ
 જોર રાખો વારીરે. હો દીયર મુની૦ ૭ અસુચી કાયા આ છેજ ખ-
 રી, મળ મુતર માંસ રૂધીર ભરી; તે પ્યારી આવડી શુંજ કરીરે હો
 દીયર મુની. ૮ તમે ઉત્તમ કુળ તણા જાયા, વળી તાત સમુદ્ર વિજય
 રાયા, તે ધ્યાન તજ મુજને ધાયારે. હો દીયર મુની. ૯ તમે બે બંધવ
 એક માત તણા, કોણ કારણ ફેર દીસેજ ધણા; જુઓ નેમ નગીનમાં
 નહીં મણારે. હો દીયર મુની. ૧૦ તંણે મુજને મુકી કુંવારી, કેરી વ-
 મનને તોરણ વિહારી; તે ઉપર દ્રષ્ટી શું ધારીરે. હો દીયર મુની ૧૧
 હું ગુરૂ બંધવની થઉં નારી, વળી ભાભી ભગની સમ તારી. તે
 જુઓને મત હીણ વીચારીરે. હો દીયર મુની. ૧૨ શું રૂપ દેખીને
 મન મોહું, બોલ બે બોલીને તપ ખોયું; થઇ મુરખ પાછું નવ
 જોયુરે હો દીયર મુની. ૧૩ આ જોખનીઆનો છેલટકો, જેમ કાચ
 તણા કુંપો ભટકો; ખજી કામન આવે તે કટકોરે. હો દીયર મુ-
 ની. ૧૪ તમે નીજ કુળની લજ્યા મુકી, શું બેઠા છો ગળવા થું
 કી થઇ ચતુર નર બોલ્યા મુકીરે. હો દીયર મુની. ૧૫ તજ પ-
 આસને તપસીજ થયા, તે ભાવ તમે ભુલીજ ગયા; આજ દેખી
 મુજને મોહી રહ્યારે. હો દીયર મુની. ૧૬ જોઈ સાધવીપર જે કરે
 દ્રષ્ટી, તે ભવો તે ભવ પામે કષ્ટી; માટે મુકીદો મનની પ્રધીરે. હો
 દીયર મુની. ૧૭ તમે એક દેખીને આમ કરો, ત્યારે ગાયરીએ ક-
 ષ પેર ફેરો, તાં ઘેર ઘેર નારીઓ નહીં નરોરે. હો દીયર મુની. ૧૮

દેખી પરનારી નહી મન વરે, ત્યારે કેઈ પેરે જાશે જનમારે; વળી
વારંવાર કહું વિચારે. હો દીયર મુની. ૧૯ તથી સંજમનારે સુ
ર વાશી થાય જગત વિશે જાદવ હાંશી; વળી વેગે વરે જઈ ચો-
રાશીરે. હો દીયર મુની. ૨૦ જે પરનારી શેવે પ્રાણી, તેનું જીવતર
જાણુ. ધુળ ધાંણી; ઠરે મરીને તે નરક ખાણીરે. હો દીયર મુની.
૨૧ પર નાર અને વળી હુંજ સતી. એ વિચાર કરો નર મુઠ મ-
તી, કેમ અજાણ થઈ બેઠાજ અતીરે. હો દીયર મુની ૨૨ હવે
મુકીયો મોહની મમતા, રહો કામ જવળ દેહને દમતા; પાળી
સમકીત ને વાળો સમતારે. હો દીયર મુની. ૨૩ અમ રાજેમતી
વયણો બોલી રહ્યા રેનેમી રૂઢીયે તો ૧; કહું કેવળ અંતરને
બોલીરે. હો દીયર મુની ૨૪ દુહા લજ્જા લ'પટ પામીયો. શુ-
ણી શામા વચન; કેવળ કે સૌ સાંભળો, નર નારી ધરી મન ૧૧૬

॥ ઢાળ ૪૨ ॥ આવો આવો જસોદાના કાન ગોઠડી કરીએરે
એ દેશી રેનેમી બેઠી હાથ નમીયો નારીને, પસ્તાઈ રૂઢાંયામાથ
વદે મન વારીને. ૧ ભાલી હું ભુલ્યો આજ માહા પ્રત પાળીરે,
લાખેણી મુકી લાજ સંજમ બાળીરે, ૨ તમ બોળો માહાર શીશ
આજ ઉગારેરે, રૂઢીએથી છાંડી રીસ ભવજળ તારેરે ૩ હું બો-
લ્યો મુકી બોલ તે પણ બોલુરે, અથ એનું શીર અતોલ મુજને
ચોટયુરે. ૪ એ વાંક કરો મુજ તાજ જાઓ જાણીરે, તમે કો તે
કર હું કાજ વદાને વાંળીરે. ૫ આલોવણ આપો કાંય ઘટતા ગુ-
નેરે, ધારીને રૂઢીયા માંહ દો દંડ મુનરે. ૬ હું હાર્યો નર ભવ
કાય રૂઢી પાંમીરે, શી પેરે છુટકો દાય બેઠી બાંમીરે. ૭ હવે મુજ
નહી એક દીશ તીશ કેવાંણુરે, તમે ગુરને હું તો શિશ એટલું
જાણું રે ૮ ધન ધન તે જુદી નાર બોધજ કરીયોરે, મુજને જા-
ણુ ધીકાર ડાલ્યો દરીયોરે ૯ થાઓ ભાલી પણ કહું માત આ-
જ ઉગારેરે, મને કેવળ જાણી અનાથ પાર ઉતારેરે. ૧૦

દુહા. શુભ વચન એમ સાંભળી, બોલી રાજુલ નાર; આ-
ગોવણ દઉં એટલું ફીરલ્યો સંજમભાર ૧૧૭ અમ સંગાથે સંચરે

ચાખું રાખી ચીત; સંજમ દ્યો સેસાવને, નેમજી પાસ ખચીત.
 ૧૧૮ એમ કહી રાજેમતા, નીકળી ગહવરખહાર; સખીયાને રે
 નેમને, લઈ ચઢી ગીરનાર. ૧૧૯ સેસાવન જઈ વંદીયા, નેમ નગીન
 જન રાય; સ્યામ નહાળી મુંદરી, મનડામાં મકલાય. ૧૨૦ વળી
 વળી રાજુલ વંદતી, ભણીને ભાવે પાઠ; પરદખણા પાછળ કરી,
 એક સતકને આઠ. ૧૨૧ જણુંદ કહે તે જોઈને; ધન ધન નારી
 જાત; ધન ધન તારી જુઘને, ધન ધન તારી માત. ૧૨૨ એમ
 કહીને આવીયું; ફરવા વચનજ સાર; રેનેમી રાખ્યો કને ફેર કરી
 અણુગાર. ૧૨૩ ઠાંણુ ઠાંણુ કરી અને, વિચરે દેશ વિદેશ; ભવી
 યાનને ભવ તારવા, એમ કરેજ હમેશ, ૧૨૪ દેહ દમન રાજુલ ક
 રી, જીતી ઝઘડા અઘટ; જનમ મરણનાં આ ભવે, કાપી સઘળાં ક
 ણ. ૧૨૫ એ રીતે એક પછી, પોકયાં અક્ષર ધામ; તીર્થંકર આ-
 વીસમે, નવખંડ રાખ્યું નામ. ૧૨૬ ॥ ઠાળ ૪૩ મી ॥ આ-
 વોને મંદીર માહરે હો લાલ, એ દેશી ધન ધન રાજુલ નેમને.
 હો લાલ ધન ધન એ અવતારરે, હું વારી લાલ. હું વારાં કંથને
 કામની હો લાલ. ખેડે તજ્યા સંસારરે હું વારી લાલ. ધન ધન
 ધન રાજુલ નેમને હો લાલ. આંકણી, ૧ તોરણથી તરીઆ તજ
 હો લાલ. મુણી પશુનો પોકારરે, હું વારી લાલ પરણ્યા વિના
 પાછા વળ્યા, હો લાલ. હસ્તી હંકાવી તે ઠારરે હું વારી લાલ
 ધન ૦ ૧ પીઠી ભરી મુકી પ્રેમદા હો લાલ, વેહેચ્યું વરસીક દાન
 રે હું વારી લાલ. ૨ સંજમ લેઈ સેસાવને હો લાલ, પામ્યા તે
 કેવળ જ્ઞાનરે હું વારી લાલ ધન. ૩ કુવારી કન્યા રાજેમતી હો
 લાલ, વડેરા વળી વૈરાગરે હું વારી. લાલ. સંજમ લેવા સંચરી
 હો લાલ, નેમજી પાસ સૂભાગરે હું વારી લાલ. ધન ૪ એકવાર
 વાટે જતાં મેઘ વરસીયો હો લાલ, ભિજયાં નવરગ ચીરરે હું-
 વારી લાલ. ગુફા દેખી ગઈ તેહમાં હો લાલ; કરવાને કોર શરી-
 રરે હું વારી લાલ. ધન. ૫ તપ તજરે નેમને હો લાલ, દેખા
 ખોભાણા કામરે હું. આધ કરીને જુઝાવ્યો હો લાલ, નારીએ નર

તે કામરે હું ધન. ૬ રેનેમી રૂપી હાથીઓ હો લાલ મહાવૃત
 રાજુલ નારરે હું. વેણ અંકુશે વશ કર્યો હો લાલ, મારીને મોઘમ
 મારરે હું ધન. ૭ ગફા તણ ગીરનાર ગયા હો લાલ, નેમ પ્રભુ
 છની પાસરે હું. ચામું ચારીત્ર ત્યાં પાળીને હો લાલ, વેગે
 વર્યાં શીવવાસરે હું ધન. ૮ અનંત જન ઉધારીને હો લાલ,
 છણુંદ જવન હારરે હું. આયુષ અતિ ભોગવી હો લાલ.
 ગયાજ મુગતી મોઝારરે હું ધન. ૯ અવર ઉભય અવ-
 ની વિશે હો લાલ. એવું થયું ન થનારરે હું નેમ છણુંદ બા-
 વીસમા હો લાલ, રાજેમતી સતી સારરે હું ધન. ૧૦ શુભ ક-
 થા આ શાસ્ત્રની હો લાલ, વખણમાં વંચાયરે હું નાનાં મોટાં
 નરનારને હો લાલ સાંભળેતાં સૂખ થાયરે. હું ધન. ૧૧ રા-
 જેમતી નેમ નામથી હો લાલ, દુખ દારીદર જાયરે હું દયા ઉપ-
 જે અતિ દિલમાં હો લાલ. પાપજ પ્રલે થાયરે હું ધન ધન ૧૨
 ભાવ મહીત ભણી સાંભળી હો લાલ, કરે જે પ્રત પચખાણરે
 હું, નિરચેજ નર એ નારતું હો લાલ. કરમ ખપી થાય કલ્યાણરે
 હું ધન. સાખર કાંઠે શોભતું હો લાલ કસંદરા મુજ ગામરે હું અલંક
 અમીચંદનો હો લાલ કેવળદાસ હું. નામરે ધન અચરત કુખે ઉપન્યો
 હો લાલ, ભવ વિશે ભાવસારરે હું પ્રીત ધરીને પારખ્યો હો લાલ
 આવક ધર્મશ્રીકારરે હું ધન ૧૫ સંવત ઓગણીસે વળી હો લાલ
 ઓગણીસ મોઝાર હું, આવણ શુકલા સપ્તમી હો લાલ, ગરવો
 તે ગુરવારરે હું ધન, ૧૬ તેરે દિવસે પુરો કરી હો લાલ, ગાયો
 નેમ વિવાહરે હું. ઢાળ તેંતાળીસ વરણવી હો લાલ, સંખંધ રા-
 ખી દુવાહરે હું ધન. ૧૭ તાલ ભુટક નવી ઓગણું હો લાલ વાણી
 તાણી રચ્યો ઠાઠરે હું. કવિ કને મુજ કુણ ગણું હો લાલ, પઢ્યો
 ના પીંગળ પાઠરે હું ધન ૧૮ અક્ષર આદીને અંત્યમાં હો લા-
 લ, બોળતાં જડે બોહરે હું તે મુજ મીઠાંમી દાકડે હો લાલ,
 કેવળ કે કરજોઠરે હું ધન ૧૯

સમાપ્ત.

श्रीमद् भगवद्गीता श्री हरे क्रीडामुगी धिरवीत.

श्री योगचिंतामणि.

(मुणसाहित्य मुद्रसती भाषांतर.)

[illegible]

महाराष्ट्र राज्य सरकार, मुंबई, पुणे, पुणे, पुणे.

44-38861-4 44-38861-5.

